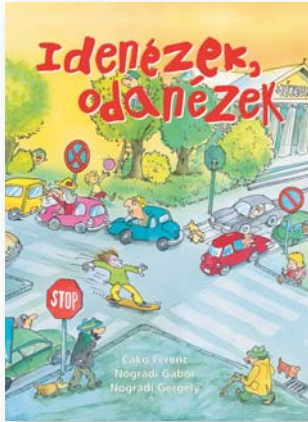

VIGYÁZZ MAGADRA! VIGYÁZZ A VILÁGRA!

Nógrádi Gábor – Cakó Ferenc

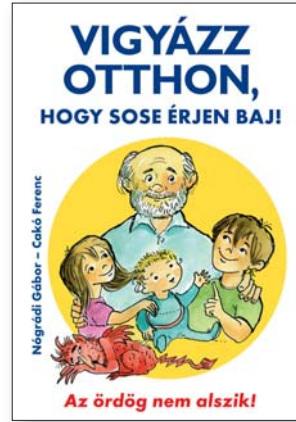
MINDEN ÉLETRE TANÍTÓ BALESETMEGELŐZÉSI KÖNYV INGYENESEN LETÖLTHETŐ!

[Idenézek, odanézek](#)

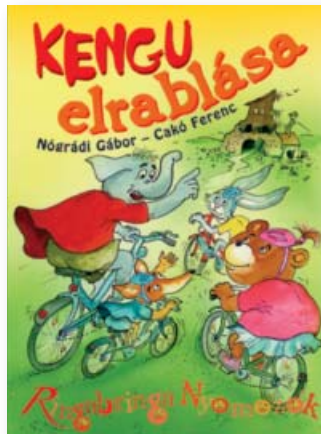
[Vigyázz, hogy sose érjen baj!](#)

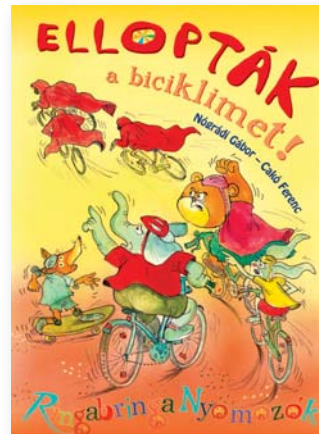
[Vigyázz otthon, hogy sose érjen baj!](#)

[A pénz nem a fákon nő!](#)

[Kengu elrablása](#)

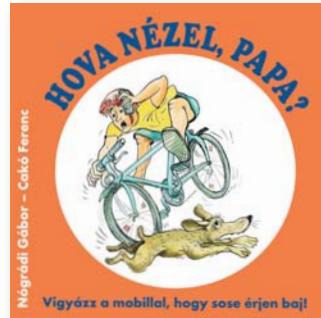
[Ellopták a biciklimet](#)

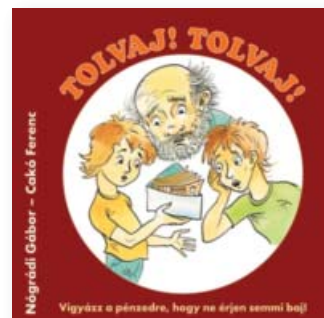
[A bölcs gyerek könyve](#)

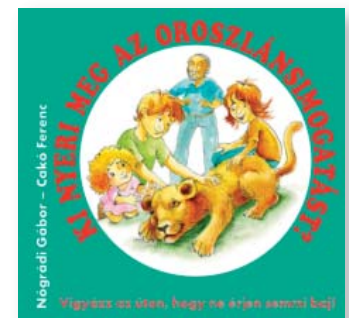
[Nyeregbe, srácok!](#)

[Hova nézel, Papa?](#)

[Tolvaj! Tolvaj!](#)

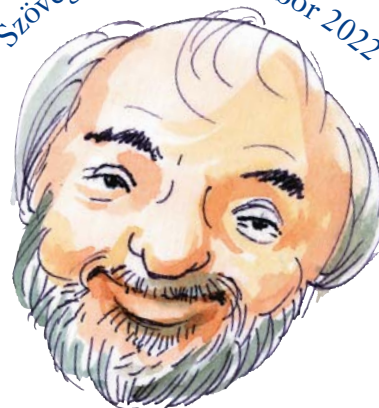
[Ki nyeri meg az oroszlánsimogatást?](#)

VIGYÁZZ MAGADRA! VIGYÁZZ A VILÁGRA!

Illusztráció © Cakó Ferenc 2022

Szöveg © Nógrádi Gábor 2022

Barátsággal: *Nógrádi Gábor*

www.nogradi.hu

TARTALOM

SZEMETEK! / 6

Bűntett az erdőben / 7

A nyomozás terve / 10

A nagy leleplezés / 13

Nem szabad hazudni! / 17

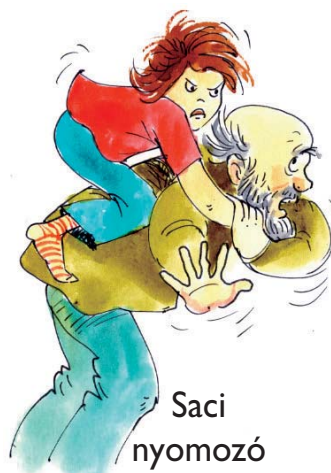

A hazudós fiú / 15

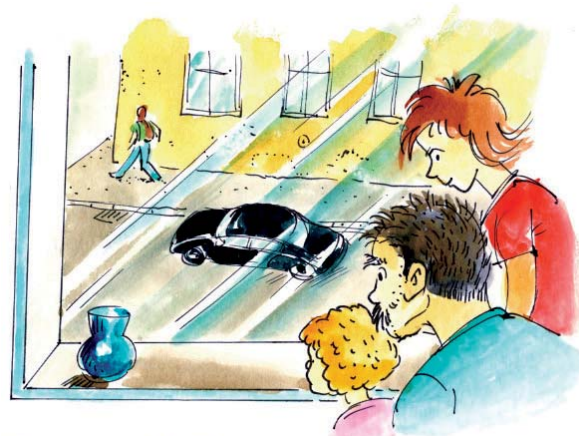
Néha csoda történik / 19

MI LESZEK?

/ 20

Saci
nyomozó
akar lenni / 21

A csalétek és a csapda / 23

Hogyan lehetsz nyomozó? / 25

Megvan a madárka! / 27

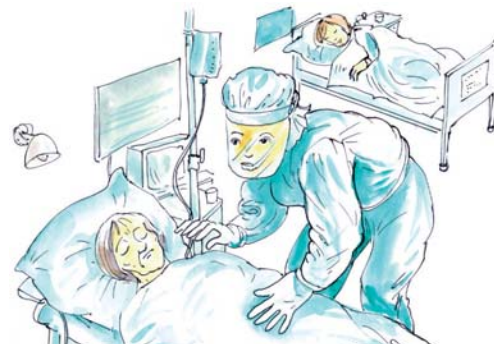
Saci tanító akar lenni / 29

Kisfiú a szekrényben / 31

Egy tanítónő örömei / 33

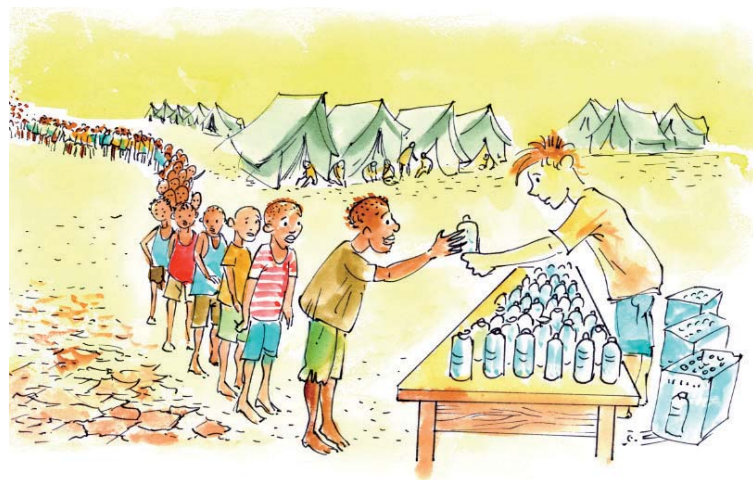
Lizi ápolónő akar lenni / 37

NE POCSÉKOLJ! (Nagyobbaknak!) / 43

Tíz perc zuhany hány forint? / 44

Mosogass takarékosan! / 49

ITT NINCS VÉGE! / 52

SZEMETEK!

BÜNTETT AZ ERDŐBEN

Írtam már, hogy imádom az erdőt? Amikor gyerekek voltunk, húgommal, bátyámmal gyalog mentünk ki a hatalmas erdőn át a nyíregyházi Sóstóra. De hányszor!

Világos- és sötétzöld levelek tengere körben. Fák lombja, bokrok nap felé kapaszkodó ágai. Süppedős avarban lépkedtünk, amiben sárga, kék, piros virágok voltak meg néhol kutyagumi...

Na, mondjuk, azt nem imádtam. Pláne, ha valaki halkán beelépett, és jöttek távol, ferde illatok...

De az erdő...! Az erdő!

Most is, ahol az unokáimmal és a fiammal meg a menyemmel lakom, zöldell a közelben egy fás liget.

Szombaton délelőtt fogjuk Tapit, a kutyagumis zacsit, meg a nasit, és két palack vizet, aztán irány a kiserdő!

Megyünk, megyünk, dalolnak a madarak, dalolunk mi is: „Szép az élet és én is szép vagyok, szép vagyok...!” – zeng a nóta vidáman mindaddig, amíg meg nem pillantjuk a borzalmas és rettenetes bűncselekmény nyomait.

A büntett színhelyét.

A mindannyiunkat megbénító iszonyatosan tragikus látványt.

A szemétrakást.

A hatalmas szemétkupacot a zöld liget szélén az út mellett, amit a természet gyilkosai odahordtak.

Állunk bénán és némán, mint Pistike az oviban, ha össze csinálta magát.

Csak Tapi csóválja a farkát boldogan, mert ő nem tudja, mi az a szemét.

– Kik hozták ezt ide? – kérdezem dörgő hangomon suttogva, de nincs rá felelet.

Beni és Saci dermedten hallgatnak, miközben a gonosztett nyomait vizslatják.

Csupán legkisebb unokám, a négyéves Lizi szólal meg:

– Ez csúnya és bűdös!

(De milyen igaza van! És milyen pontosan fejezi ki magát. Író unokája!)

Hallgatunk, és tekintetünkkel némán felmérjük a bűnügy helyszínét.

Vakolatdarabok, kibelezett televíziókészülékek, mosógép alkatrészek, papírkupacok, törött ablakkeretek szétszórva.

Üvegdarabok, szakadt zacskók, műanyagpalackok, üres festékes dobozok és sok más hulladék, szemét, szemét.

– Ki kell nyomozni! – mondom.

– Mit kell kinyomozni, Papa? – kérdezi Saci.

– Azt kell kinyomozni, hogy kik hozták ide ezt a sok szemetet.

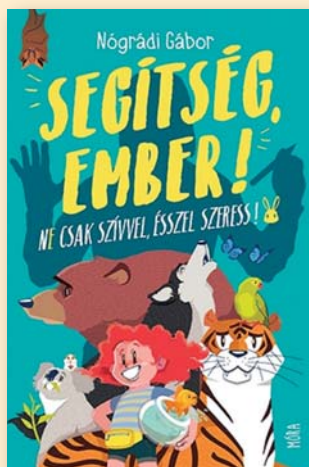
– Bocs, Papa – mondja Beni –, de ez nem a te dolgod.

– Bocs, Beni – mondom én, a Papa –, de az én dolgom is. Egyébként talán nem tudjátok, de boldogult ifjúkoromban detektív akartam lenni. Sherlock Holmes kettő.

– Ezt még nem mondtad – néz rám gyanakodva nagyobbik lányunokám. – Eddig úgy tudtam, hogy mozdonyvezető, cukrász, pilóta, oroszlánszelídítő, színész, olimpiai bajnok, építészmérnök és világhírű költő akartál lenni.

– Így van! – mondom. – És rendőrnagyozó.

– Oké! – bólint Saci. – És hogyan akarod kinyomozni, hogy ki vagy kik hozták ide ezt a rengeteg hulladékot?

SEGÍTSÉG, EMBER!

Nógrádi Gábor legsikeresebb könyvében negyven állat panaszodik, gúnyolódik, sír és kacag, miközben elmondja: hogyan él, és hogyan kell őt etetni, gondozni – szeretni. Tíz kiadás, százezer példány.

SEGÍTSÉG, ÁLLAT!

A Segítség, ember! folytatása talán még humorosabb és izgalmasabb, mint az előző kötet volt. Harminc kalandos, vidám történetben beszélnek, panaszkodnak, veszekednek, csúfolódnak az állatok. Nincs mindig igazuk!

A NYOMOZÁS TERVE

– Ügyesen és ravaszul a ti segítségével. Imádjátok a bűnügyi filmeket, a krimiket, ugye? Örültök, amikor a nyomozó elkapja a bűnöst. Most mi leszünk a zseniális detektívek!

Beni kételkedve néz. Folyton hitetlenkedik, ha valami igazán nagy dolgot tervezek. Például milliárdokat akarok nyerni egy lottószelvényvel. Vagy meg akarom tanítani Tapi kutyát fára mászni.

Vajon miért nem hisz bennem a saját unokám?

Saci egészen más. Most is megrántja a vállát, hogy éppenséggel nyomozhatunk is, ha akarom.

Egyedül Lizi tapsikol örömeiben, mert ő bízik a Papában, és rögtön elhiszi, hogy zseniálisak vagyunk, ami tény.

Tapi kutyánk pedig már akcióba is lép.

Felugrik a szemétrakásra, és kaparni kezdi.

– Akkor most mi legyen, Papa? Mit csináljunk? – kérdezi nagyobbik lányunokám, amire én biztatóan intek, hogy fogalmam sincs, de ne féljen, amíg engem lát.

– Ha tényleg komolyan gondolod a nyomozást, Papa – mondja Benedek – akkor valami olyasmit kellene keresni, amiből kiderül, hogy ki rakta le a szemetet ide. Például papírokat, csomagoló anyagokat, borítékokat, amelyeknek név vagy cím van.

– Pontosan! – mondom. – Én is éppen ezt akartam javasolni.

– Na, persze! – húzza el a száját egyetlen fiúunokám. – Biztosan!

Előveszem a zsebemből a gumikesztyűimet, amit a COVID-járvány kezdete óta mindig magammal hordok. Beninek pedig odaadom a kutyaguminak szánt nylonzacskót.

– Húzd a kezedre! – mondom. – Saci és Lizi ti azt figyeljétek, hol vannak papírok! De ne nyúljatok semmihez, mert fertőző lehet! Csak szóljatok, ha láttok valamit! Majd mi kihalásszuk Benivel.

Valószínű, a világ legokosabb kutyája Tapi, mert érthette, amit mondtam, és kikapart valami papírfélét.

– Állj, Tapi százados! Pihenj! – kiáltom, és felveszem a szürkésfehér cédulát.
Számola vagy szállítási bizonylat, nem látom jól
– Mutasd! – mondja Beni, mert tudja, hogy elfelejtettem szemüveget hozni. – „Pióca Bolt, Masni utca 4.” – olvassa. – Megvan az első bűnös. Vagyis gyanúsított.
Okos! Az én unokám! Tudja, hogy gyanúsítottnak kell nevezni a bűnöst, ha még nem bizonyították be, hogy a büntettet ő követte el.

– Itt egy boríték! – kiált Saci a szemétdomb másik oldaláról.

Odasietünk.

Vakolat és tégladarabok közül kikandikál egy gyűrött borítékdarab.

A címzésen a sarkon lakó szomszédunk neve áll.

– Aha! – kiáltom. – Szóval a kedves Zsibongó úr hozta vagy hozatta ide ezt a bontási anyagot! Hát persze! Most jut eszembe! Éppen a múlt héten alakították át a garázsát. Pénzbe került volna elszállíttatni a törmeléket. Inkább idehányták. Gratulálok!

Folyik a kutatás tovább.

Beni kibányássza az egyik törött tévékészülék papírdobozát. Még rajta a címzés. Bús Béla, Budarét, Toplákovics tér 25.

– Ez hol van? – kérdezi Saci.

– Közel – mondja Ben. – A kiserdő másik oldalán.

Több árulkodó nyomot, nevet, címet nem találunk.

– És akkor most mi legyen, Papa? – kérdezi Saci. – Menjünk a rendőrségre bejelenteni őket?

– Isten ments! – mondom határozottan. – Mit látsz a filmekben? Egy igazi nyomozó detektív nem rohan rögtön a rendőrségre, ha talál valami bizonyítékot.

– Csak nem akarod megkeresni ezeket az ürgéket? – néz rám egyetlen fiúunokám. – Úgyis letagadják, hogy ők hozták ide a cuccot. És még jó, ha nem esnek nekünk és nem kergetnek el!

– Nyugalom, Benikém! Nem vagyunk mi olyan ijedősek. Többet ésszel, mint ész nélkül. Az igazi detektívek sem rontanak ajtóstól a házba, ahogy mondani szokás. Láthatod a krimikben. Ha bemennek a gyanúsított házába, nem azt mondják, hogy: maga pénteken este betört a Ló utca hatba. Megkérdezik, hol volt múlt pénteken este hat és nyolc óra között?

– Menjünk, Papa! – mondja izgatottan Saci. – Keressük meg őket! Legyünk ravasz detektívek!

Eltesszük a három bizonyítékot, a számlafélét, a borítékot meg a csomagcímzést, és indulunk, mint négy Sherlock Holmes meg egy kutya.

A NAGY LELEPLEZÉS

Először Bús urat keressük meg a kiserdő másik oldalán, a Toplákovics téren.

A házat hamar megtaláljuk.

A kapucsengőn ott a név: Bús Béla.

A ház előtti kertben alacsony, pocakos férfi gereblyézi össze éppen a lenyírt fűvet.

– Látjátok? – súgom unokáimnak. – A saját kertjét gondozza, a kiserdőt meg mocskolja.

A környezet, a természet, a világ sorsa nem érdekli.

– Jónapot! – szólok be a kerítés felett. – Bocsánat! Bús úrhoz van szerencsénk?

– Igen! – mordul felém a pocakos. – Mit akar?

– Idejönne egy szóra?

– Nem érek rá! És nem veszek semmit!

– Nem is eladni akarunk, uram! Csak figyelmeztetni jöttünk, hogy holnap a rendőrség átkutatja a kiserdőben az illegálisan lerakott szeméthalmot. És megkeresik azokat, akik oda hurcoltak valamit.

– Mi közöm hozzá?! – kiabál a pocakos, de már nem kaparássza a fűvet a gereblyével.

Idegesen pillantgat felénk.

– Van ott egy kibelezett tévékészülék! – mondja Saci, és vigyorog, mint Eötvös bohóc a cirkusz porondján. – Az a bácsié, nem?

– Nem! – böffent dühösen Bús úr. – Honnan veszed ezt a butaságot? Az a tévé bárkié lehet.

– No, de akkor mi hogyan kerültünk ide? – kérdezi az én okos fiúunokám. – Miért vagyunk éppen itt? És miért emlegetünk egy tévékészüléket a Toplákovics tér 25. előtt, ha nem tudtuk meg valahogyan mi is, hogy Bús bácsié a tévé?

A pocakos áll, a szája elnyílik, és sűrűn pislogva bambul ránk.

Látszik, hogy próbálja összerakni a kapott információkat, mint egy lerobbant komputer.

Honnan tudjuk a nevét és a címét?

Honnan tudjuk, hogy övé a tévékészülék?

No de, ha mi tudjuk, akkor más is tudhatja. Mondjuk a rendőrség?
Ott hagyjuk az ürgét, hogy nyugodtan emésztse Beni kérdéseit.
Indulunk tovább a Masni utca 4-be.

A HAZUDÓS FIÚ

Az üzlethelyiség felett tábla hirdeti a Pióca boltot.

A felirat körül helyes kis fekete, sötétbarna és egyszerű magyar népi motívumokkal mintázott piócák kígyóznak.

Belépünk.

Kling-klang! – mondja az ajtó.

Csinos szőke hölgy mosolyog ránk a pult mögül.

– Jónapot! Szervusztok! Mivel szolgálhatok? Friss pióca szállítmányt kaptunk. Ezek olyan fürgén és ügyesen szívják a vért az emberből, mint az adóhivatal.

Nevetünk.

Lizi meg Tapi nem értik, min nevetünk, de kuncognak ők is.

– Köszönjük, de nem piócákért jöttünk – mondom, és leteszem a pultra a szürke kis cédulát, amelyen a bolt neve és címe áll.

– Ezt találtuk az út mellett, az erdőben illegálisan felhalmozott hulladékok között – mondom szelíden.

A hölgy elsápad.

– Bocsánat...! – dadogja. – Bocsánat! Mondtam a fiamnak, hogy vigye a szemetet kiskocsival a kerületi hulladékudvarba. De úgy látszik meglátta a halmot az út szélén, és oda-
borította. Nagyon sajnálom!

Egy fiú, úgy tizenöt éves forma, a polcok mögötti ajtón kilép.

– Bercikém! – néz a gyerekekre az anya szigorúan. – Hova vitted tegnap a szemetet?

– Hova vittem volna? – dörmög a gyerek az orra alatt. – A hulladékudvarba.

Az asszony a fiú szeme elé tartja a szürke cédulát.

– Ez a kedves úr meg az unokái – int felénk a hölgy – ezt a számlát találták az erdei szeméthalomban.

A Bercinek szólított kamasz hallgat, aztán megszívja az orrát.

– Más is odaviszi a cuccát... – morogja. – Már volt ott egy rakás!

Az asszony szótlanul nézi a fiát.

A fiú pislog.

– Viszontlátásra! – mondom, és intek az unokáimnak, hogy irány az ajtó.

Mi megtettük, ami a kötelességünk volt. A többi már nem ránk tartozik.

Kisétálunk a boltból.

– Mit gondolsz, Papa, kikap a srác? – kérdezi Saci.

Látom, Lizi is igen kíváncsian pislog rám.

– Nem hiszem – mondom. – Szerintem az anyja csak összeszidja, és... és kap valami büntetést.

– Nem mesélnék neki este, ha lefekszik! – mondja Lizi, mert ő csak ezt a büntetést ismeri.

– Az biztos, hogy nem mesélnék neki este! – röhögcsél Ben. – Tutira vizesre bőgi a párnát az elmaradt mese miatt, mint egyesek ...!

– Csúnya vagy! Csúnya vagy! – kiabál Lizi.

– Az biztos! Én vagyok a szörnyeteg, te meg a szépség!

– Na, gyerünk a szomszédhoz! – vágok közbe, hogy megállítsam a veszekedést, és megyünk.

NEM SZABAD HAZUDNI!

Szerencsére otthon találjuk a szomszédot.

A csengetésünkre kijön a kapuba.

Ismer bennünket, bár a köszönésen kívül még nem beszéltünk két mondatot sem.

Elmeséljük neki, mire bukkantunk a kiserdőben, és mutatjuk a borítékdarabot.

Elveszi, megnézi, aztán összegyűri, és a zsebébe süllyeszti.

– Nem tehetek róla! – húzza fel a vállát. – Nem tudtam, hogy a kőművesek hova viszik a törmeléket. Az ő dolguk volt, hogy elvigyék. Persze a szemét is belekeveredhetett. Azért találták benne a címetet. Mit tehetek? Biztosan mások hulladéka is ott van. Majd a polgármester elviteti, ha bántja a szemét a szemét.

És elkaccantja magát, hogy ilyen vicceset tudott mondani.

Mi nem nevetünk.

– Az a probléma..., vagyis a baj – sóhajt Beni és pislog –, hogy amikor odaértünk, már ott voltak a csíkos mellényesek... Tetszik tudni, akiken olyan sárga színű felső van.

– Azok a közterület felügyelők voltak, Benikém – segíték az unokámnak hazudni.

Látom, hogy Zsibongó szomszéd arcáról egy pillanat alatt eltűnik a vigyor, és olyan szép sápadt fehér lesz, mint Bús Béla úr volt a Toplákovics téren.

– Ja, igen! – mondja egyetlen fiúunokám. – A felügyelők. Filmezték a cuccot. Azért hoztuk el a borítékot...

– De már lehet, hogy azt is lefotózták, nem, Beni? – kérdezi Saci, és nagy, ártatlan szemmel a bátyjára néz.

Az unokáimra bámulok. Én ilyen csalafinta, firnyákos, sumákoló gyerekeket még nem láttam! Kitől tanulták ezt? Ravaszabbul lódítanak mint a nagyapjuk!

– Bizony, az lehet! – hümmög Beni. – Mikor odaértünk, a csíkosak már ott voltak. Talán lefotózták a borítékot is. Nem tudom...

Zsibongó szomszéd káromkodik egy cifrát, pedig az a gyerekek előtt tilos.

– Na, köszönöm! – mondja aztán. – Jobb hírrel is jöhettek volna!

– Mi is szeretnénk jobb hírrel jönni, kedves szomszéd – mosolygok a kedvetlen szomszédra, aki csak legyint búcsúzásképpen, és besiet a házába.

Mi pedig indulunk haza, mert a menyem, Anita, a késésünk miatt már biztos a legrettegetesebb tragédiákat képzei el a gyermekeivel kapcsolatban: baleset, gyerekrablók, mérges kígyók vagy – Isten ments! – fagylalozás ebéd előtt.

Útközben Saci meg Beni röhögcsélnek a csőbe húzott szomszéd rovására. Látom azonban, hogy kisebbik lányunokám, Lizi valamin töri a fejét.

Ráncolja a homlokát, és csúnyán pillantgat a testvéreire meg rám.

– Mi van Lizikém? – hajlok le hozzá. – Mit forgatsz abban a gyönyörű fejcskédben?

– Azt, hogy hazudósak vagytok! – csacsogja a kislány. – Nem is voltak az erdőben sárga csíkosok!

– Persze, hogy nem voltak sárga csíkosok! – nevet Saci.

– Hazudni csúnya dolog! – kiált Lizikém, a nagy igazmondó.

– Így van! – mondja Beni. – Okos vagy. Hazudni csúnya dolog. De néha, Lizikém, tudod, muszáj hazudni, hogy az igazság kiderüljön és győzzön.

Látom, ezt Lizi nem érti. Sebaj! Még van ideje, hogy megértse.

Másnap, vasárnap délelőtt, miután megesküszünk a gyerekek Anita nevű anyjának, hogy délre pontosan otthon leszünk, és nem lesz fagylalozás ebéd előtt, ismét elmegyünk sétálni a kiserdőbe.

NÉHA CSODA TÖRTÉNIK

Megyünk, megyünk, dalolnak a madarak, dalolunk mi is: „Szép az élet és én is szép vagyok, szép vagyok...!” – zeng a nóta vidáman mindaddig, ameddig el nem érjük a tegnapi felfedezett büntett, a szeméthalom helyszínét.

Ott megállunk, mert földre gyökerezik a lábunk. Helyszín van, szeméthalom nincs.

Annyira nincs, hogy a helyét levelek, faágak borítják.

– Azt a...! – mondja Beni. – Hova tűnt?...

– Ezt nem hiszem el! – mondja Saci.

– Biztos, hogy itt volt? – kérdezem én. – Nem álmodtuk?

Lizi kissé ijedten megragadja a kezemet. Ha ilyen csodák eshetnek, hogy máról holnapra eltűnik egy halom ide dobált hulladék, akkor még váratlanabb varázslatok is megtörténhetnek. Olyanok, mint a mesékben. Tapi persze most is a tettek embere. Vagyis, izé..., a tettek kutyája. Kaparni kezdi a leszórt leveleket, és lám csak feltűnik néhány tégladarab, vakolat-törmelék, fadarab, néhány szeg meg egy csavar. Tehát itt volt a holmi! Nem álmodtuk.

– Papa! – néz rám ragyogó szemével nagyobbik lányunokám. – Tudom, hogyan tűnt el! Ezek tegnap eljöttek, és elvitték!

– Hacsak úgy nem! – mondja Beni és vigyorog. – De nem „ezek”, hanem ők.

– Jól van már! – csattan fel Saci. – Nem kell mindig kijavítani!

– Bocs! – vigyorog Beni, és felkiált: – A szemetek elvitték a szemetet!

Imád verselni. Az én unokám!

– Győztünk! – mondom nyugodtan, felemelt fővel, mint hadvezér egy izgalmas történelmi filmsorozatban. – Nyomozó munkánk sikerrel ért véget. Megérdemeljük a fagyaltot!

– Ebéd előtt? – kérdezi Beni.

– Nem kell anyunak megmondani – javasolja Saci.

– Én megmondom! – csacsogja Lizi. – Én nem vagyok hazudós!

Nézzük a kicsit, nézünk egymásra és sóhajtunk.

Fagyalt törölve. Nehéz úgy hazudni, ha akad köztünk egy igazmondó.

MI LESZEK?

SACI NYOMOZÓ AKAR LENNI

– Papa, én nyomozó leszek! – mondja Saci vasárnap délután, miután a kiserdőből hazatértünk, és a gyerekek eldicsekedtek az anyjuknak a szemét eltüntetésének a hírével, aztán megebédeltünk, én aludtam délután, Saci pedig, úgy gondolom, elmélkedett a jövőn.

– Nyomozó? – kérdezem az unokámat, ragyogó két szemébe nézve.

– Nyomozó detektív – mondja ő az én fáradt, csipás két szemembe nézve.

– Nők nem szoktak nyomozók lenni – morog Beni, aki a díványon hasal és olvas. – A filmekben is férfiak nyomoznak. Általában.

– Elég nagy szemétség! – mondja Saci az ő megszokott őszinte modorában.

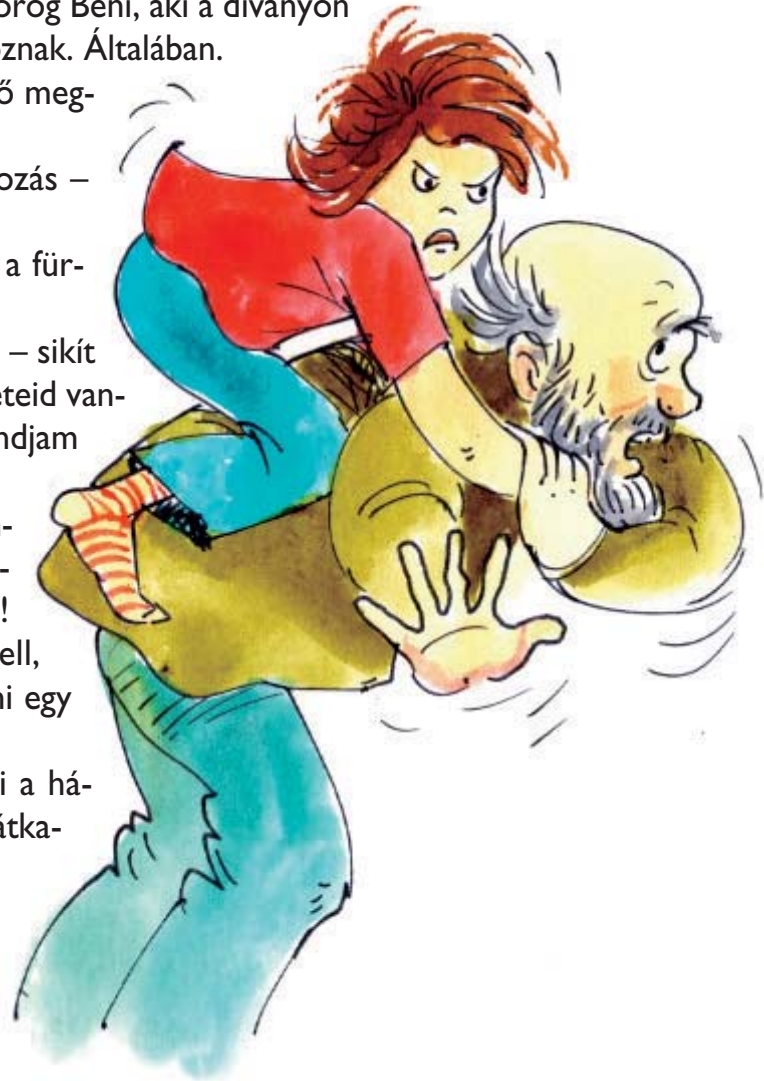
– Szerintem se való nőknek ez a foglalkozás – motyogom én is.

Aztán felkelek kedvenc fotelemből, hogy a fürdőszobába menjek.

– Mi az, hogy „nem való a nőknek”, Papa! – sikít Saci. – Megmondalak Ili néninek, hogy előítéleteid vannak a nőkkel szemben. Ő mondta, hogy mondjam meg, ha valaki ilyeneket mond.

– Ili néni inkább arra tanítson meg – legyintek nagyobbik lányunokámra –, hogy egy mondatban ne használd háromszor a mondani igét! Egyébként a nyomozó szakmához erő kell, Sacika! Ha el kell kapni, és meg kell bilincselni egy bűnözőt, akkor te lekvár leszel és...

Végig sem mondhatom a mondatot, Saci a háttamra ugrik, a derekamra csapja a lábát, és átkarolja a nyakamat.

– Én vagyok gyöngye? Én nem vagyok elég erős? – kiabál a fülembe. – Próbálg ledobni, ha tudsz!

– Ne! Ne! – hörgöm, és úgy csinállok, mint aki vergődik a szorítás alatt. – Segítség! Megfulladok! Beni! Szedd le rólam húgodat! Ments meg!

Fiúunokám fel se néz a könyvéből.

– Nem akarok beleszólni a családi vitákba – mondja. – De, ha megint leveritek a vázát, anya nem fog örülni.

– Gratulálok! – sziszegem. – Most már látom, hogyan számíthatok rád életem nehéz pillanataiban.

– Kérj bocsánatot! – sivít a fülembe kedvenc nagyobbik lányunokám. – Kérj bocsánatot a nőktől!

– Bocsánatot! – fuldoklom halkán. – Bocsánatot, nők! Nem vagytok gyengék!

Saci leugrik a hátamról.

– Na, azért! – mondja, és vihog.

A nyakamat masszírozom, mintha fájna. Ez is a játékunk része.

– Nem irigylem a férjedet! – mondom. – Csak egyszer kapd el így, és viszik a balesetibe.

– A férjemmel sosem leszek erőszakos, tudd meg!

– Ki lát a jövőbe?

– Én látok. És látom, hogy nyomozó leszek.

– Oké! – mondom. – Nyomozó akarsz lenni? Rendben, kislány! A héten elviszlek egy nyomozó haveromhoz. Majd ő elmondja, hogy mit kell csinálnia, mit kell kibírnia éjjel, nappal, és kinek ajánlja a foglalkozását.

– Hurrá! – kiált Saci. – Menjünk a nyomozódhoz!

– Arra én is befizetek – mondja Ben, ami azt jelenti, hogy velünk akar jönni.

Aztán még hozzáteszi:

– Bár én nem akarok nyomozó lenni, az tuti.

A CSALÉTEK ÉS A CSAPDA

– Holnap délután kettőkor a Koponya utca hatban vár minket Buci, a nyomozó haverom, akinek ellőtték a fülét – mondom pénteken délután az unokáimnak.

Persze Lizike is jönni akar.

– Ne gyere, kisunokám! – mondom neki. – Veszélyes!

– Miért?

– Mert verekedhetnek a nyomozók meg a bűnözők.

– Mint a filmekben?

– Mint a filmekben.

– Jó! – mondja Lizi. – Akkor megyek.

Egy négyévest meggyőzni, hogy ne jöjjön velünk, ha ő jönni akar, az a művészet, nem Petőfi Sándortól a Nemzeti dal: „Talpra magyar, hív a haza!”.

Bucit egy félhomályos üres szobában találjuk a Koponya utca hatban.

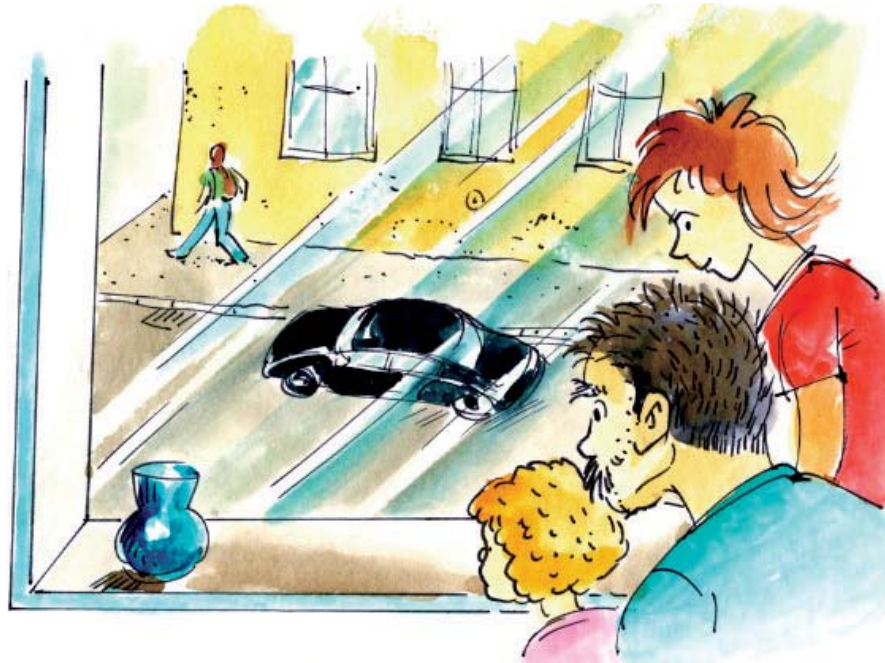
Az ablak előtt ül és kifelé figyel. A fülcimpáján egy kis rózsaszín folt világít. Biztosan ott lőtték át a fülét. Saci persze nézi a foltocskát kiguvadt szemmel.

Bucinak rövid ősz haja és vastag bajusza van. Arca borostás, mint aki három napja nem borotválkozott.

– Mit nézel Buci bácsi? – kérdezi Lizi kíváncsian, és persze rögtön a nyomozó ölébe ül.

– Azt az autót – mondja a barátom, és egy pillanatra sem veszi le a szemét arról a szép, nagy, drága és poros Mercedes gépkocsiról, amelyik az ablakkal szemben az utca másik oldalán áll.

Mi is az autót nézzük. Nincs rajta semmi látnivaló.

– Mit nézel rajta? – kérdezi Saci.

– Azt nézem, hogy mikor lopják el – mondja Buci.

Ez elég meghökkentően hangzik.

Ül egy nyomozó egy szobában, és arra vár, hogy ellopjanak egy kocsit?

Saci szeme tágra nyílik, és kicsit odább húzódik.

Lehet, hogy az örültség fertőző? Buci prüszköl egyet, aztán megkapja az ember, mint a náthát.

– Egy autótolvaj-banda garázdálkodik errefelé – magyarázza Buci, és a széke melletti asztalról elvesz egy csészét. Iszik egy korty kávé.

– Ezt az autót három nappal ezelőtt hoztuk ide – folytatja a magyarázatot. – Ilyen kocsikat szoktak lopni. Ez csalikocsi. Csalétek. Csapda. Abban bízunk, hogy megtetszik a tolvajoknak.

– És ezt a kocsit három napja figyeled? – kérdezem a barátomat.

– A társaimmal váltjuk egymást – mondja a nyomozó. – És most sem egyedül figyelem. Ide-oda pislogunk az ablakon át. Nem látunk senkit.

Akkor megszólal Buci adóvevő készüléke, ami olyan, mint egy mobil csak egészen más. Telefonálni nem lehet rajta, csak mindig ugyanazokkal beszélni.

– Figyelsz, Buci, vagy alszol? – kérdezi egy férfihang.

– Alszom – mondja Buci. – Otthon alszom, és azt álmodom, hogy harcsapörköltet eszem túrócsuszával Nagymaroson! Mi van?

– Fiatal fiú zöld pólóban – mondja a hang, és már látjuk is a zöld pólós fiút a vállán oldaltáskával.

Elsétál a Mercedes mellett, a kocsira pillant, aztán tovább megy a sarok felé.

– Hideg – mondja Buci bácsi a készülékbe, aztán elmagyarázza nekünk, hogy hatan figyelnek. Két nyomozó, egy férfi meg egy nő a közeli cukrászdában kólát iszik egész nap. Két másik nyomozó egy furgonban ül az utca elején. Ők a besötétített ablakon át látnak kifelé, de őket nem láthatja senki. Egy nyomozó pedig a közeli zöldséges bódé előtt segít a kereskedőnek árusítani csinos kék kis kötényben, de közben a félszeme a csali autón van.

HOGYAN LEHETSZ NYOMOZÓ?

- Egész nap csak néznek meg néznek? – kérdezi Saci. – Ez nagyon uncsi!
 - Aki a nyomozómunkát választja a hivatásául, annak nagyon türelmesnek kell lennie – mondja Buci, és egy papír zsepivel megtörölgeti fáradt szemét. – Néha hónapokig keresünk egy rablót vagy egy gyilkost. Mi vagyunk először a büntett helyszínén. Ez a munka nem veszélytelen. Gyöngye, félős ember nem való nyomozónak. És nem csak erősnek, okosnak és ravasznak, de nyugodtnak is kell lenni. Egyszer betörték egy bankba. A rablók éppen rohantak kifelé, amikor odaértem. Az egyik átlította a fületem. Én jobban céloztam.
 - Lelőtted, Buci bácsi? – kérdezi Beni.
 - Csak a lábát találtam el. De attól is leült...
 - És még most is ül, gondolom – nézek a barátomra. – Mármint a börtönben.
 - Tizenöt évet kapott – bólint Buci. – Ez a mi dolgunk: a bűnözőket elkapni, hogy az emberek nyugodtabban, félelem nélkül éljenek.
 - És miért hívnak nyomozónak? – kérdezi hirtelen Lizi. – Mit nyomsz?
- Mindenki kuncog, csak Buci marad komoly, és nyugodtan felel.
- Azért nyomozó a nevünk, mert a nyomokat keressük a büntett színhelyén. Megtaláljuk például egy cipőtalp nyomát az ablakpárkányon. A nyomból tudhatjuk, hogy a betörőnek

PETEPITE

Képzeld el, hogy reggel felkelsz, és már nem te vagy te, hanem valaki más a családból. Hogyan élsz, létezel helyette? És helyetted a családtagod, például apád, anyád, testvéred, kiskutyád?

(A PetePite az Év Gyerekkönyve lett, nemzetközi díjat kapott, és bekerült a tankönyvekbe.)

AZ ANYU ÉN VAGYOK!

EMESE: „Megőrülök! Papa átváltoztatott anyuvá! Anyu meg Mesi lett, vagyis én. Akkor most anyu maradok örökre? ” Pörgős, izgalmas, humoros történet. A regényből készült komédiát nagy sikerrel mutatták be a színházak.

mekkora lába van és milyen cipőt viselt. Ujjlenyomatot találunk egy poháron. Lehet, hogy a bűnözőé. A nyomot lemásoljuk, és ha elkapunk egy gyanúsított embert, akkor megnézzük, hogy nem egyezik-e az ujjlenyomata a poháron talált nyommal. Ha megegyezik, akkor tudjuk, hogy a büntett színhelyén járt. Hiába tagad.

Lizi a felét sem érti Buci magyarázatának, de úgy látszik, ez egyáltalán nem izgatja.

– Ezt én is meg tudnám csinálni – mondja Beni, és felcsillan a szeme. – Nyomokat megtalálni? Mi nehéz van abban? Éles szem, alaposág, türelem kell.

Buci bólint.

– Ha így gondolod, akkor jó nyomozó lennél. Nekem el kellett végeznem a Rendőrtiszti Szakközépiskola négy évét, meg a Rendőrtiszti Főiskola két évét. És persze az angol nyelvet is meg kellett tanulni...

– Azt én már tanulom – mondja Beni.

– És sok pénzt keresel? – pislog kíváncsian Saci, bár ezt nem illik megkérdezni.

– Jó a fizetésem – bólint Buci. – No, meg kapunk lakást és külön pénzt ruhára, utazásra.

– De ezért sok veszélyt vállalasz, és éjjel-nappal behívhatnak, ha nyomozni kell – mondom, hogy kedvenc nagyobbik lányunokám számára a szakma sötétebb oldalát is bemutassam. – Gondolom, a családod ennek nem nagyon örül.

– Az biztos! – bólogat Buci, és nagyot sóhajt.

MEGVAN A MADÁRKA!

– Visszajött! – mutat ki az ablakon Beni, mert meglátja a zöldpólós fiút, aki a másik oldalon közeledik, majd az autó mellett megáll.

Buci rögtön felkapja az adóvevőt és beleszól.

– Itt a madárka!

– Hol? – kérdezi Lizi, és felpislant a fák lombjára.

– Látjuk! Megyünk! – hangzik az adóvevőből.

A zöldpólós két másodperc alatt kinyitja a kocsi ajtaját és beül. Ugyanabban a pillanatban egy motorkerékpár berobog az utcába és az autó mellett lefékez. A motor hátsó üléséről egy fiú bepattan a Mercedesbe, ami már indul is.

De Buci akkor már nincs a szobában.

Nem is vettük észre mikor rohant ki, annyira lekötött mindannyiunkat a kinti jelenet. Csak azt látjuk, hogy egy furgon a parkolóból kihajtó Mercedes elé vágódik. A motorkerékpár farol, fordul, de egy vijjogó rendőrkocsi a másik oldalról elállja az útját. És már látjuk Bucit is a kocsi egyik oldalán, meg egy nőt a másikon, amint felrántják a Mercedes ajtaját.

A két autótolvajt kirángatják a kocsiból, aztán a motorháztetőre taszítják őket, és mindkettőjüket megbilincselik.

Saci megragadja a kezemet, szorongatja, miközben rémülten bámul kifelé.

– És ha fegyver lett volna náluk? – motyogja. – Géppisztoly? Belőhettek volna az ablakon is! Lelőhettek volna minket is!

Megértően bólogatok.

– Úgy látom, Sacikám, már nem nagyon tetszik neked ez a mesterség.

– Jól látod – morog Saci.

– Nekem tetszik – mondja izgatottan Beni, aki tegnap délután még nem akart nyomozó lenni. – Jó pénz, lakás, kocsi, és még pisztolyt is hordhatok. Lehet, hogy nyomozó leszek.

– Én is az leszek! – csacsogja Lizi. – És nekem is lesz pisztolyom.

Saci elhúzza a száját.

– Szuper! Biztosan minden bűnöző összepisikéli magát ijedtében, ha előrántod a pelenkából a stukkert!

– Már nincs is pelenkám! – csattan fel dühösen Lizi. – Te csúnya vagy!

– Oké, bocs, csak vicceltem! – mondja Saci, és magához öleli a hógát. – Imádlak, te ördögfióka!

És Lizi pici sértődöttséggel elfordítja a fejét, de azért hagyja, hogy a testvére megölelje, mert az odabúját szereti a legjobban a családi életben.

GYEREKRABLÁS A PALÁNK UTCÁBAN

Lajcsi elrabolja saját magát a barátai segítségével. Örület! Mit akar? Azt, hogy elvált szülei újra összeházasodjanak. A terve sikerül? Nem sikerül? A regény bekerült a tankönyvekbe és film is készült belőle.

GYERÜNK HAZA!

Rémes nyaralás két londoni gyereknek egy világvegi kis faluban. A rokonság kedves, de a szobában egér meg pók szaladgál, és a klotyó kint van az udvaron! Eszter és Robert megszöknek. Át a Nyírségen, a Hortobágyon, a Tiszán hazaindulnak Angliába.

SACI TANÍTÓ AKAR LENNI

Vasárnap délután fél kettőkor Saci berohan a szobámba.

– Tanító leszek! – sikítja boldogan.

Aludtam.

Ebéd után egy és két óra között aludni szoktam.

Saci is ismeri ezt a szokásomat, de úgy látszik, nem tartja tiszteletben. Legszebb álmomból riaszt fel.

Álmomban majdnem sikerült az érettségi vizsgám matekból.

De mit érdekli az egy unokát?

– Tanító leszek meg tanár! – ordítja a fülemben.

Félájultan feltápáskodom.

– Én pedig hullajelölt egy kórház intenzív osztályán, mert tuti, hogy infarktust kapok tőled!

– Bocs, Papa, de valakinek el kellett mondanom!

– Megtisztelő, hogy ilyenkor valaki vagyok.

Saci mintha a megjegyzésemet nem is hallotta volna, áradozik.

– Nekem pedagógiai tehetségem van, Papa! Végre megtanítottam Tapit ülni! Csak azt kell neki mondani, hogy „Tapi ül!”, és leül.

– Fantasztikus! – morgok. – Gratulálok! És ezért akarsz tanító lenni?

– Igen! Szeretek tanítani! Megtanítsalak valamire?

– Persze. De ülni már tudok. Aludni is, ha hagynak. Arra ne taníts!

– Mire tanítsalak?

– Türelemre, hogy ha egy családtagom megzavarja a délutáni álmomat, ne gondoljak arra, hogy elköltözöm Afrikába.

Saci az ölemben ugrik és átkarol.

– Drága Papám, ne menj el Afrikába! Szeretlek!

Könny önti el a szememet. Van még valakinek ilyen drága unokája?

– Oké, oké, nem megyek! – hüppögök. – Dehogy megyek...!

– Na, látod! – ugrik le az ölemből kedvenc nagyobbik lányunokám. – Egy perc alatt megtanítottalak, hogy itt maradj velünk! Zseni vagyok, nem?

A következő héten a családban csak arról van szó, hogy Saci tanító akar lenni. Kedvenc nagyobbik lányunokám mindenkit megtanít valamire. Lizit arra, hogy ha az anyja, Anita felmos, ne rohangáljon a vizes kövön, mert elcsúszik. Gergőt, az apját arra, hogy egy héten legalább egyszer hozzon virágot a feleségének. Anitát arra, hogy ne rohanjon mosogatni, ha egy poharat vagy egy tányért használ valaki. Csak Benit nem tudja megtanítani semmire, mert a bátyja kineveti Saci próbálkozásait.

– Szállj le rólam, légy szíves! – hessegeti el a hűgát. – Elég nekem, hogy a suliban ugráltatnak a tanerők. Te is olyan akarsz lenni, mint ők? Én nem szeretnék tanár lenni, az tuti!

– Ha valóban a tanári, a nevelői pálya az álmod, Sacikám – magyarázom az unokámnak –, találkoznod kell egy olyan pedagógussal, aki őszintén – de őszintén! – mindent elmond neked erről a foglalkozásról. Mi benne a jó, az élvezet? Mi a rossz, ha van olyan? Mi az előnye? Mi a hátránya? Érdekel?

– Naná! – villan Saci szeme. – Van ilyen ismerősöd?

– Persze, hogy van! Tudhatnád, nekem mindenféle ismerősöm van! Még bérgyilkos is! Most éppen börtönben ül húsz évig, de bármikor meglátogathatjuk.

– Kösz, Papa, de most ne őt látogassuk! Nem akarok bérgyilkos lenni. Inkább tanítani szeretnék. Hogy hívják a tanító ismerősödet?

– Anikának!

KISFIÚ A SZEKRÉNYBEN

Amikor felhívom Anikát, és elmondom, miről van szó, boldogan mond „igen”-t.

Szerdán, az utolsó óra után vár bennünket.

Benit is rábeszélem, hogy jöjjön velünk. Sohasem árt többet tudni az életről, mint amit tudunk. És amit egy tanító mond harminc év tanítás tapasztalatával, sok ezer gyerek és szülő éveken át tartó megismerésével, az olyan sűrű élet, mint egy szatmári szilvalekvár, ami tíz óra rotyogással készül el a kondérban húsz kiló besztercei szilvából cukor nélkül.

Lizit most nem visszük magunkkal. Ő még egy kicsit messze van attól a kérdéstől, hogy mi lesz, ha nagy lesz. Ő most még fagyaltos szeretne lenni, hogy annyi fagyit nyalhasson, amennyit akar.

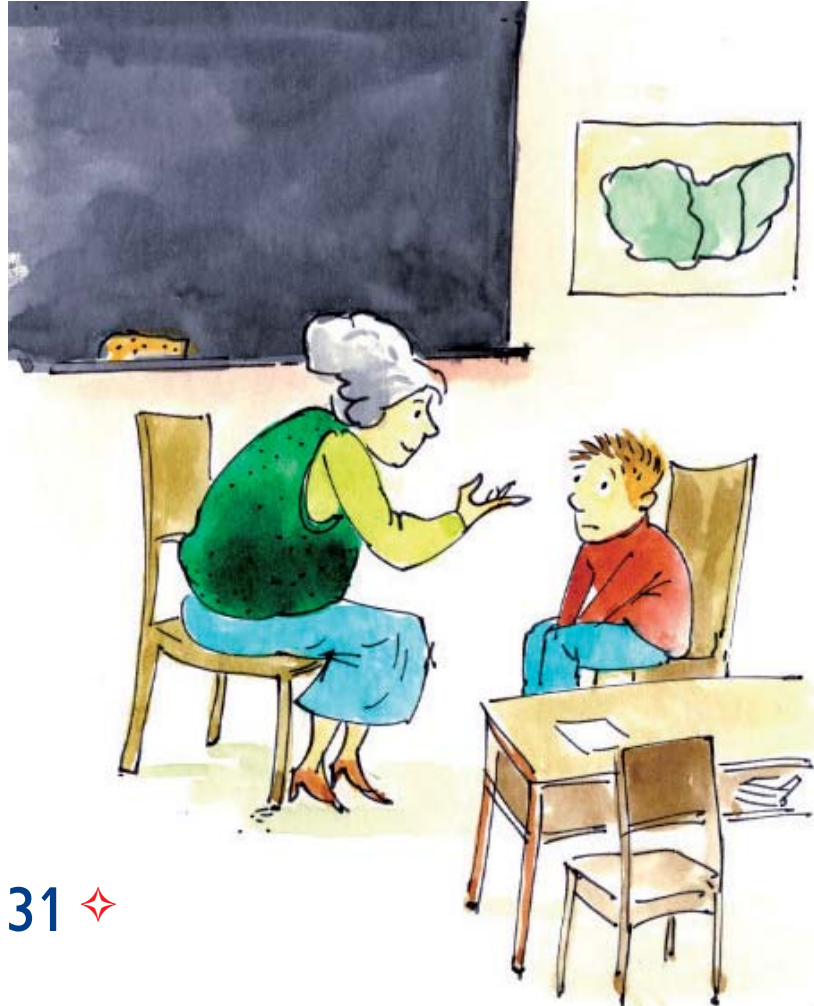
Anika tanítónőt az osztályteremben találjuk. Ugyanolyan alacsony, gömbölyded és kontyos, mint húsz éve, amikor utoljára találkoztunk. Csak a barna haja lett ezüst, és a mosolya rajzol az arcára több szarkalábat, mint régen.

Éppen egy szőke, pufók kisfiúval beszélget.

Mindketten az első asztal előtti székeken ülnek kissé egymás felé fordulva, egymásra figyelve.

Amint belépünk az ajtón, Anika ránk mosolyog és int, hogy várjunk egy kicsit.

Megállunk, figyelünk, és halljuk, amit hallunk.

– Ha bebújsz a szekrénybe, Tomika, és az egész osztály ezen nevetgél óra közben – mondja Anika a kisiúnak –, akkor én nem tudok tanítani. Ha nem tudok tanítani, akkor ti nem tanuljátok meg a tananyagot. Ha nem tanuljátok meg a tananyagot, az a felmérő dolgozathoz kiderül. És a ti tudatlanságotokért engem megbüntetnek. Figyelmeztetést kapok az igazgató úrtól, és kevesebb pénzt kapok fizetéskor. Szegényebb leszek én is, és talán a macskáimnak sem tudok már a jobbik tápból vásárolni. Mindezt miért? Mert te tréfából óra előtt bebújtál a szekrénybe, hogy mindenki vihogjon óra alatt. Mit gondolsz erről, Tomika?

A kisiú maga elé bámul és hallgat, mint aki gondolkodik, hogy mit mondjon.

Aztán könnyes szemével a tanítónőre néz.

– Bocsánatot kérek! – suttogja. – Soha többet... nem bújok el a szekrénybe.

A tanítónő bólint.

– Köszönöm a megértésedet. Akkor ebben megegyeztünk. Ez a mi titkunk. Senkinek sem beszélünk róla. A barátaim – mondja Anika, és felénk int – szintén hallgatni fognak. No, meg egyébként sem ebbe az iskolába járnak. Szervusz, Tomika! Vigyázz az úton hazafelé!

A kisiú megtörli a szemét, feláll, köszön és távozik.

Anika hozzánk lép, megöleljük egymást, mint régi barátok, és elhelyezkedünk az asztal körül.

– Hallom, tanítónő akarsz lenni – mondja Anika Sacinak, és biztatóan mosolyog.

– Azt hiszem, ehhez van tehetségem – mondja Saci. – Meg kedvem is.

HOGYAN NEVELJÜNK?

Minden és mindenki nevelhető? Nevelhető a kistestvére, a nagybácsink, a nagymamánk, a matektanárunk, a szomszéd, a rendőr, a muskátlis és a padszomszédunk is! Akarsz a nevelés zsenije lenni? Vagy csak nevetni? Ez a könyv a te könyved.

EMMIKE NEM SEMMIKE

APA: „Megörülök tőled, Emmike! Nem öntheted a szemetet a sofőrre, akkor sem, ha szemetelt! Nem te döntöd el, hogy mikor legyen kistestvéred! Nem hozhatsz haza sem egy síró kisiút, sem egy kóbor kutyát! Megörülök tőled, Emmike!”

EGY TANÍTÓNŐ ÖRÖMEI

– Ez a legfontosabb! – mondja Anika. – A kedv és a tehetség. Vannak, akik kisgyerekek ota érzik, hogy szeretnek és tudnak másokkal foglalkozni, szeretnek és tudnak tanítani. Az ilyenek gyerekként gyakran játszanak iskolást, ahol ők tanítják a játszótársaikat: tornaórát meg énekórát tartanak, osztályoznak, fekete és piros pontokat osztogatnak, a rosszalkodókat figyelmeztetik, vagy éppen kiküldik az „osztályból”.

– Ilyet mi játszottunk! – szól közbe Beni. – Emlékszel Saci? Amikor még nem jártál iskolába olvasni tanítottalak?

– Igen, igen! – bólogat kedvenc nagyobbik lányunokám. – És egy kicsit meg is tanultam. Anika mosolyog.

– Akkor, Benedek, neked is van tehetséged a tanításhoz! Te is lehetnél pedagógus!

– Nem, nem! – rázza a fejét Ben. – Én nem akarok...

– Pedig a gyerekek szeretik a férfi tanítókat, tanárokat, mert belőlük kevesebb van, mint a nőkből. És a tanításhoz nem csak erős lélek kell, amivel a szekrénybe bújó gyereket is meg tudod győzni, hogy ne zavarja az órát. Erős, egészséges szervezet is kell! Főleg erős láb, mert az évek, évtizedek során ezer és ezer kilométert sétálunk le a tanórák alatt az osztályban.

– Erre nem is gondoltam! – csodálkozom mélán. – Akkor a tanítás nem csak szellemi, hanem kemény fizikai munka is?

– De főleg lelki, barátom, lelki! – mondja Anika. – A gyerekek napi problémáival is foglalkozni kell, nem csak a tudásukkal. Talán otthon kiabálnak velük. Talán a szüleik elváltak. Talán valaki beteg a családban. Ilyenkor a tanító beszélget a feszült, szorongó tanítványával, igyekszik megnyugtatni. Talán a szülőket is felkeresi. Szóval nem könnyű pálya...

Saci tétován pislog.

Mintha már nem tetszene neki annyira ez a szent hivatás.

Úgy látszik, valami zavarja. Nagy lelke van.

Beni azonban, úgy látom, egyre nagyobb érdeklődéssel figyel.

– Ámde bizony nagy örömök is vannak! – folytatja Anika, amikor észreveszi Saci elkámpicsorodását. – Mikor látom, hogy az osztályt érdekli, amiről beszélek, az öröm, Vagy amikor egy gyerek tanulni kezd, és kijavítja a rossz jegyeit, az öröm. És az is öröm, amikor a tanítványaid felnőnek és sikeresek lesznek az életben. Erről jut eszembe! Tudjátok, mi történt? Szenzáció! Elmesélem. Amikor fiatal tanítónő voltam, bizony, több mint harminc évvel ezelőtt, volt egy kis tanítványom, Liba Jancsika. Ne nevessetek! Így hívták. Nagyon értelmes gyerek volt. Úgy vágott az esze, ahogy senkinek a tanítványaim közül. Mikor felnőtt, matematikus lett. Híres professzor. És egy hónappal ezelőtt Dr. Liba János professzor úr megkapta a legnagyobb európai matematikai díjat, az Albert Einstein aranyérmét.

Liba Jancsika

Dr. Liba János

– Képzeljétek el – folytatja Anika. –, hogy Jancsika, mert nekem ő már csak Jancsika marad, szóval, Jancsika meghívott a díj átadási ünnepségére, úgy mondják: ceremóniájára, Bécsbe! És nem csak meghívott, de amikor a díjat megköszönte, a beszédében megemlítette a nevemet. Azt mondta: „köszönöm Perczel Annának, a tanítónőmnek is, hogy a munkámat eredményesen végezhettem, és ezt a díjat megkaphattam. Anyám halála után, az ő érzékeny segítségével, figyelme, tanítása nélkül nem tudtam volna egészséges lelkű felnőttként elvégezni a rám szabott feladatokat.” És az emberek tapsoltak... És nekem fel kellett állnom, hogy lássanak...

Anika mosolygós szeméből kicsordul a könny...

Saci szeme is furcsán csillog.

Beni beharapja a fél ajkát.

Nálam is majdnem eltörök a mécses. Csak közismerten kemény, férfias önuralmam tart vissza a meghatódástól. Nyelek egy nagyot és kinyögöm, hogy:

– Gratulálok! Ez gyönyörű!

Anika Sacira néz.

– Egy ilyen örömeért már érdemes délelőtt tanítani, délután, este vagy éjszaka dolgotat javítani, felkészülni a következő napra, meglátogatni esetleg a szülőket, ha szükséges, és a hét végén kirándulni menni a gyerekekkel, nem? Ha ilyen öröm éri az embert, mint engem ért Bécsben, akkor a kisebb fizetés, meg az állandó fáradtság sem veszi el a kedvünket a munkánktól! Vagy nem így gondold?

ALEX HÉT NAPJA

A tizennégy éves Alex lóg az iskolából, lop egy kutyát, hazudik, szemétkedik – haragszik a világra. Foltosnak, a lopott kutyának csodálatos képessége van: Alex minden gazembersége után éveket öregszik. (14+)

ALATTUNK A KINCSEK

Vajon Zeréndvár alatt valóban kincsek rejtőznek? Vajon a gyerekek le mernek menni a középkori alagútrendszerbe? Találnak kincset? És ha netán találnának, mi lehet a kincsek sorsa? Megtarthatják a kincskeresők?

Kedvenc nagyobbik lányunokám hallgat. Nem látszik rajta a túlradó lelkesedés. Azt hiszem, nem egészen így képzelte el a tanítói pályát. Tapi kutyát megtanítani ülni, és engem meggyőzni, hogy ne menjek Afrikába, kicsit egyszerűbb.

Beni azonban lelkesen bólogat.

– Ez nagyon izgalmasan hangzik! – mondja. – De vajon sokat kell tanulni, hogy az ember tanító vagy tanár lehessen?

– Középiskola után főiskolára vagy egyetemre kell járni. De leginkább tanítás közben, a gyakorlatban tanuljuk meg ezt a mesterséget.

Kopogtatás hallatszik.

– Tessék! – mondja Anika.

A kislány jön be. A Tomikának nevezett kislány. Aki zavarta az órát, amikor elbújt a szekrényben. A kezében egy szál székfű van. Ránk néz, kicsit meghökken, hogy még ott talál minket, de aztán Anikához siet és szó nélkül átnyújtja a virágot.

Anikának ismét van rá oka, hogy kicsorduljon a könnye.

– Köszönöm, Tomi! – dadogja, és látszik, hogy nem tudja, mit mondjon még. – Ezt nekem...?

A gyerek bólint.

– Igen. A sarkon vettem. A zsebpénzemből.

– Nagyon köszönöm! – mondja ismét Anika, és a gyereket magához ölelve megcsókolja a homlokát.

És nekem abban a pillanatban a múlt ködén keresztül egy arc rajzolódik elém. Eszembe jut a tanítónőm, Bálint Erzsike néni, aki ugyanígy ölelt magához egyszer, és puszilta meg a homlokomat, amikor egy megható fogalmazást írtam anyámról.

Lehet, hogy ezért a homlokcsókéért lettem író?

LIZI ÁPOLÓNŐ AKAR LENNI

– Én ápolónéni leszek! – csacsog négyéves Lizi unokám este, amikor közösen megnézzük a Tomi mesék sorozat Tomi a kórházban epizódját. – Szép, tiszta fehér ruhácskájuk van mindig.

– Örülök, hogy ápolónő leszel, Lizikém – mondom. – Legalább lesz, aki gondozni fog, ha megbetegszem majd idős koromban.

– Mi az, hogy idős korodban, Papa? – mordul rám szigorú fiúunokám. – 75 éves vagy.

– Az ember annyi éves, Benikém, amennyinek érzi magát!

– És te hány évesnek érzed magad?

– Hetvennégynek!

Miután ezen kivihogjuk magunkat, Saci is csatlakozik Lizi ötletéhez.

– Én is inkább ápolónő akarok lenni, nem tanítónő! Ápolónőkre nagy szükség van. Halottam, a tévében mondták. Betegeket gondozni meg gyógyítani szép munka, nem, Papa? Hevesen bólogatok.

– Az egyik legszebb! Az egyik legszebb!

– Ti nem vagytok normálisok! – mondja Beni kedvesen a húgainak. – Állandóan betegek között akartok mászkálni? Sosem lennék ápolónő!

– Mondjuk, az nem is lehetsz! – vigyorgok. – Legfeljebb ápoló!

De Beni csak megrántja a vállát. Ő tévedhet, én nem. Saci persze rá se ránt a bátyja megjegyzésére. A nyakamba kapaszkodik és a fülembe dorombol.

– Papa! Ugye van ápolónő ismerősöd?

– Mi az, hogy van?! – dicsekszem. – Nem is egy! Amikor megjavították a szívemet a kórházban, minden ápolónő rajongott értem.

– Naná, Papa! – röhögcsél kedvenc fiúunokám. – Mert mindegyiknek azt mondtad, elveszed feleségül.

– Jó, jó! – legyintek – Most mit cikizel? Az ember mond ezt-azt, ha beteg....

A FERTŐZŐ BETEGET IS ÁPOLNI KELL

Másnap felhívom a tűzvörös hajú, bomba csinos Emília nővérkét a János kórházban.

Természetesen szeretettel vár minket.

Már nem haragszik, hogy nem tartottam be a házassági ígéretemet.

Azóta férjhez ment egy fogorvoshoz.

Nem várt meg.

Mit mondjak?

Lehet, hogy jobban járt.

Beni, a nagy kíváncsi velünk tart a kórházba.

Persze Lizi is, hiszen az ő ötlete volt az ápolói szent hivatás. De miatta csak az ápolónők szobájában találkozhatunk Emíliával. Betegek közé, szenvedők közé nem viszünk négyévest.

Emília csokis keksszel, almával, ásványvízzel vár minket. Egy angyal!

– No, halljam, ki akar ápolónő lenni? – kérdezi.

Saci és Lizi felnyújtja a kezét.

– Dicséretes dolog! – nevet Emília. – Klassz csajok vagytok! És a legjobb foglalkozást választottátok. Más munkáról el sem tudom képzelni, hogy ennyi örömet, és hasonló sikerélményeket adhatna. Ezen kívül egy ápolónőnek mindig van munkája, mert beteg emberek, sajnos, mindig lesznek. Nekem sohasem kell félni a munkanélküliségtől.

A MI KINIZSINK

A gyerekek állatait össze akarja gyűjteni a gonosz polgármester. Ki segíthet? Naná, hogy Kinizsi Pál, Mátyás király hadvezére! No de ő már ötszáz éve halott! És akkor mi van? Fel kell támasztani! Humor, izgalom, történelem testközelből.

A MI DÓZSÁNK

Hogyan kerül négy gyerek, egy történelemtanár meg egy vizsla az 1514-es parasztháború közepébe? És ha már ott vannak, miért akarnak találkozni a vezérrel, Dózsa Györggyel? Mennél velük menni?

– Mindig tiszta fehér ruhában jársz? – kérdezi Lizi, mert úgy látszik, neki ez a legfontosabb szempont, hogy ápolónő legyen.

– Néha kékben vagy zöldben! – mosolyog Emília. – De, ha fertőző betegeket kell ápolni, akkor az egész testünket beborító kezelábast veszünk fel. No, meg gumikesztyűt, hajleszorítót, maszkot, sőt műanyag arcvédő pajzsot is. Úgy nézünk ki, mint egy középkori páncélos lovag a filmekben. Csak éppen az öltözetünk a páncél.

Látom Sacin, hogy nem nagyon érdekli a védőruházat. Valami másért ráncolja a homlokát.

– Fertőző betegek közé is be kell menni az ápolónőnek?

– Jó kérdés! – vihog Beni. – Mit gondoltál? A fertőző beteget a nagykája gondozza a kórházban?

Emília nővér egy kézlegyintéssel csitítja le a fiúnokámat.

– Természetesen minden beteget mi gondozunk. De mint mondtam, védőruhában. Így nem kaphatjuk el a fertőzést. Nyugodtan vehetünk vért, adhatunk injekciót, mérhetünk vérnyomást, lemosdatjuk a beteget, kivisszük az ágytálat...

– Az micsoda? – kérdezi Lizi, mert ezt a szót még nem ismeri. – Az ágytál...

– Az ágytál, amire vágytál! – humorizál Ben, mert ezt a rigmust hallotta valahol.

– Az ágytál a bili a kórházban – mondja Emília nővér. – Abba pisikél meg kakil a beteg, ha nem kelhet fel, mert súlyos az állapota vagy megoperálták.

Látom, Saci meg Lizi kókadtan pislognak.

Ágytál? Bili? Kaki? Pisi? Ki kell vinni? Beteget lemosdatni?

Emília is észreveszi a lekonyuló leányzó ajkakat, és a megcsappant érdeklődést.

– Ha megbetegedtek, és nem mehettek ki, ti nem bilit használtok? Vagy anyukátok nem mosdat le benneteket, ha lázasak vagytok, Na, ugye? A betegekről gondoskodni kell. Az ápolónő mindent megtesz, hogy meggyógyuljanak. És nagy öröm, ha egy súlyos beteg egyszer csak felkel, és egészségesen hazamegy! Azért az örömért bármit megteszek!

Két lányunokámnak ismét felcsillan a szeme. A jószág, a segítőkészség, a vágy a sikerre, az öröme ott van minden szívben, csak ki kell onnan csalogatni.

– Nem tagadom, néha nagyon nehéz, mondhatom, lelki teher látni a betegek fájdalmát, szenvedését – folytatja Emília nővér. – És nem csak erős lélek, de erős test is kell ehhez a munkához. Talpon vagyunk órákon át. És emelgetni is kell a tehetetlen beteget. Bizony, bizony, tizenkét órát dolgozunk egyszerre, és ritkán tudunk leülni pihenni egy kicsit. A családnak sem könnyű. Néha napokig alig találkozunk velük, mert, amikor ők otthon vannak, akkor esetleg mi éppen dolgozunk. Ha pedig reggel hazamegyünk az éjszakai műszakból, ők éppen indulnak iskolába, munkába.

Emília nővér sóhajt. Aztán Benire néz.

– Több férfi kellene erre a pályára – mondja. – Sajnos, a legtöbb ápoló nő. Százból csak hat a férfi.

Beni már éppen mondani akar valamit, amikor sivító hangján megszólal az egyik csengő.

– Mennem kell! Baj van! – kiált Emília nővér és kisiet.

A gyerekeket felrántja ültükből a kíváncsiság. Mennek ők is ki a folyosóra velem együtt.

Lizit visszatartanám, rászólok, de úgy csinál, mint aki nem hallja.

A folyosón egy asszony mozdulatlanul, csukott szemmel hever a hordágyon. Utcai ruhában van, most hozhatták be, és közben elájult. Vagy nagyobb baj van?

Emília nővér rögtön odarohan, a feje alá nyúl, megnézi, lélegzik-e, aztán a szívverését ellenőrzi, és felkiált:

– Hozátok a defibrillátort!

– Az mi, Papa? – kérdezi Saci meg Lizi egyszerre, miközben a karjukat rángatom, hogy azonnal jöjjenek vissza a nővérszobába, mert ilyesmit kisgyerekeknek nem jó látni, és ha

Anita megtudja, hogy végignéztek egy újraélesztést, nekem leszedi a fejemet. Abban az esetben pedig tuti, hogy engem már nem lehet újraéleszteni.

– A defibrillátor újraélesztő készülék – mondja Beni, miközben kimeredt szemmel nézi, amint Emília nővér levegőt fúj az asszony orrába, szájába, aztán a mellére teszi a defibrillátort, és az asszony teste nagyot rándul.

Akkor már egy orvos is ott van. A nyakában lógó sztetoszkóppal ellenőrzi a beteg szívverését. Int a nővérnek és Emília ismét beindítja az újraélesztő készüléket.

A test megrándul, az orvos bólint, és az asszony kinyitja a szemét. Él.

Egy fehér köpenyes férfi a hordággal együtt eltolja a beteget, mi pedig Emíliával visszamegyünk a nővérszobába.

Hallgatunk. Olyasmit láttunk, ami elnémítja még a Sacihoz meg hozzám hasonló fecsegőgépeket is.

– Na, gyerekek – kérdezi kis mosollyal Emília nővér –, ki akar ápoló lenni?

Lizi a nővéréhez bújik és hallgat. Saci magához öleli a húgát és hallgat.

De Beni nem hallgat.

– Nekem tetszik. Nem félek. És elég erős is vagyok. Persze az is kérdés, hogy mennyit lehet ápolóként keresni... Mennyi a fizetés?

– Mire te felnősz, és elvégzed az egészségügyi szakiskolát – kezdi a nővér –, biztosan nagyobb fizetéseket fognak adni az ápolóknak..

PAPA, NE MÁR!

SAMU: „Anyu apja, a Papa hozzánk költözött. Én szeretem a Papát, ha háromszáz kilométer van köztünk, de megőrülök, ha csak három méter! Segítség!”

Élni és együtt élni, ez a legszebb és a legnehezebb feladat.

ÉLETMŰSOROZAT

NEM VAGYOK SAMU!

Papa megvédi az állatokat, és kis híján megverik. Papa úszni tanítja az unokáját, és majdnem megfullad. Papa ezermester, és tönkreteszi a mosógépet. Jaj, Papa!

NE POCSÉKOLJ!

NAGYOBBAKNAK!

TÍZ PERC ZUHANY HÁNY FORINT?

Benedek fürdik. Zuhanyozik.

Zubog a víz a fürdőszobában.

A családtagok minden esti programja. Nagyon helyes.

Fő a tisztaság, a higiénia.

Meg a takarékoság.

Nézem a tévét. Etlelik öt perc, tíz perc, tizenöt perc. Zenél a zuhany.

Felállok a tévé elől, és beszólok a fürdőszoba csukott ajtaján.

– Beni... Benikém!

Csak a zubogás zaja válaszol. A gyerek nyilván nem hallja a vízsugár alatt a nagyapját.

– Beni! – kiáltok hangosabban.

Ismét csak a zuhanyrózsából ömlő vizesés muzsikál.

Na, jó! Akkor üvöltsünk, mint a nyíregyházi piacon gyerekkoromban:

– Benikém, drága!!!

– Tessék, Papa! – szól ki kedvenc fiúunokám, és a Niagara zaja elhal. Zuhany elzárva.

– Benikém! – veszem vissza a természetes hangeroőmet. – Bemehetek?

– Nem, Papa, nem jöhetsz. Valami baj van?

– Semmi, csak éppen tizenöt perce ömlik rád a víz.

– Az lehet – mondja Ben. – Szeretek zuhanyozni.

Nem mértem az időt.

– Nem baj – mondom. – Én mértem. Tudod, mennyi víz ömlik a hátadra tizenöt perc alatt?

- Nem tudom, Papa.
- Száznolcvan liter! Száznolcvan kilogramm tiszta iható víz. Ez annyi, mint a kettőnk összes súlya.
- Amiből én hetven kiló vagyok, Papa – mondja szemtelen unokám. – Mióta mondjuk, hogy le kellene fogynod?
- Most ne a túlsúlyomon rugózz, gyerek, hanem azon, hogy Afrikában szomjan halnak a gyerekek, te meg folytatod a drága vizet.
- Bocs, Papa, de semmi közöm az afrikai vízhiányhoz.
- De mennyire, hogy van közöd! Tudod te azt! De most a lényeg, hogy tizenöt perc alatt száznolcvan liter víz ömlött rád.
- Honnan tudod, hogy annyi folyt ki?
- Onnan, hogy tegnap megmértem: ha öt másodperc alatt a mi zuhanyunkból éppen egy liter víz folyik ki, akkor tizenöt perc, azaz kilencszáz másodperc alatt hány liter?
- Száznolcvan. Mert kilencszázban az öt száznolcvanszor van meg. De mit akarsz ezzel mondani, Papa?
- Mit gondolsz, mit akarok ezzel mondani, Beni?
- Hogy ne folyassam a vizet feleslegesen magamra?
- Ötös! – mondom. – Ha két percig folytatod, hogy bevizezd magad, és utána leállítod, aztán szappanozol, majd három perc alatt lemosod a szappant, ami arra a célra éppen elég, akkor 120 liter vizet takarítasz meg.

A BÁTJÁM ZSENI

TOM: „A tesóm dilis. Persze zseni is, mert feltalálta a szuper tolmácsprogramot, és így bármilyen nyelven beszélhetünk egymással. De azért dilis. Még szerencse, hogy itt vagyok én meg a hatodikosok szövetsége...”

AZ ÖCSÉM ZSENI

Tom iskolatársa, Digó folyton a verekedéseivel dicsekszik. Tele van karmolásokkal, foltokkal. Aztán kiderül, hogy nem is verekszik... És nem csak hogy nem verekszik, de nagy veszély leselkedik rá. A kérdés: megmentés-e Digót, bár utálják?

Kis csend után Beni ismét megszólal.

– Most már bejöhetsz, Papa!

Bemegyek.

Gőzfürdő. A párán át egy mozgó célpontot látok.

Beni lehet.

Már megtörölközött, és felvette a pizsamát.

– Megmondd, Benikém, hogy hány forintot kell fizetni plusz tíz perc zuhanyzásért a víz- és csatornaműveknek?

– Ha azt mondom, hogy nem érdekel, akkor is megmondod, ugye?

– Pontosan! Jól ismersz.

– A nagyapám vagy.

10 perc zuhany = 20 liter víz = **60 Ft**

– Ez szinte biztos. Meg az is biztos, hogy körülbelül hatvan forintba kerül a tíz perc plusz zuhanyásod. Nem részletezem hogyan számoltam ki, de én voltam a legjobb fejszámoló ötödikben.

– Ha százhusz liter hatvan forint – mondja az unokám –, akkor egy köbméter, azaz ezer liter víz körülbelül ötszáz forint.

Pislogok. Talán a párától.

– Ezt hogy' számoltad ki?

– Én is a legjobb fejszámoló vagyok az osztályban.

– Na, látod, ez az öröklődés törvénye.

– Hál'istennek nem mindent örököltem tőled, Papa!

– Csak azért nem váglak szájon kisunokám, mert félek, hogy megcsúszom a vizes kövön az alkalmi szaunádban.

– Örülök, hogy ilyen előrelátó vagy. Egyébként nem értelek: sajnálsz a hatvan forintos vízszámlát a legkedvesebb fiúunokádtól?

– Hatvan forint felesleges kiadás egy nap, az mennyi egy hónap harminc napja alatt?

– Ezernyolcszáz forint.

– Ötös! És az mennyi egy év, azaz 12 hónap alatt?

– Tizenkét hónap szorozva ezernyolcszázzal... Huszonegyezerhatszáz forint.

30 nap x 10 perc zuhany
(120 l víz – 60 Ft) = **1800 Ft**

✧ 46 ✧

12 hónap x 1800 Ft = **21 600 Ft**

– Hatos! És az mennyi a család öt tagjára számítva, merthogy ők is úgy szoktak zuhanyozni, mint te, felelőtlenül?

– Pillanat... Száználcezer forint.

– Hetes!

– Most még kiszámoltathatod velem, hogy az mennyi tíz év alatt.

– Kösz! Nem akarom túlerőltetni az agyadat. Csak azt kérdezem, hogy mit gondolsz, ha a föld hét és fél milliárd emberéből mondjuk két és félmilliárd zuhanyozhat, mert van fürdőszobája, és mindegyik úgy pocskéolja a drága vizet, mint egyesek, vagyis te, az körülbelül mennyi forint egy év alatt?

– Mondjam pontosan?

– Ne nagyképűsködj, kisunokám! Ezt még nekem is nehéz fejben kiszámolni, pedig...

– Tudom! A legjobb fejszámoló voltál ötödikben. Egyébként a végeredmény: kétszázhetvenezer milliárd forint.

Előkapom a mobilomat.

Belépés, számológép, kattintás, szorzás...

– Annyi? – kérdezi Ben.

– Annyi! – dadogom. – Eszement összeg! Úristen! Rosszul vagyok...

Beni odaugrik, kitámogat, leültet.

– Papa, neked már nem szabad ennyit gondolkodni – mondja. – Megárthat.

– Eszement összeg! – dadogom. – Erre nem is gondoltam. Ebből... Ebből a rengeteg pénzből az egész világon... esküszöm, az egész világon meg lehetne szüntetni az éhezést és a szomjúságot, Beni! – Ezért a gyors fejszámolásodért most megbocsátom a tíz perc plusz zuhanyozást. De holnaptól, Beni, holnaptól új korszak kezdődik a családjunkban.

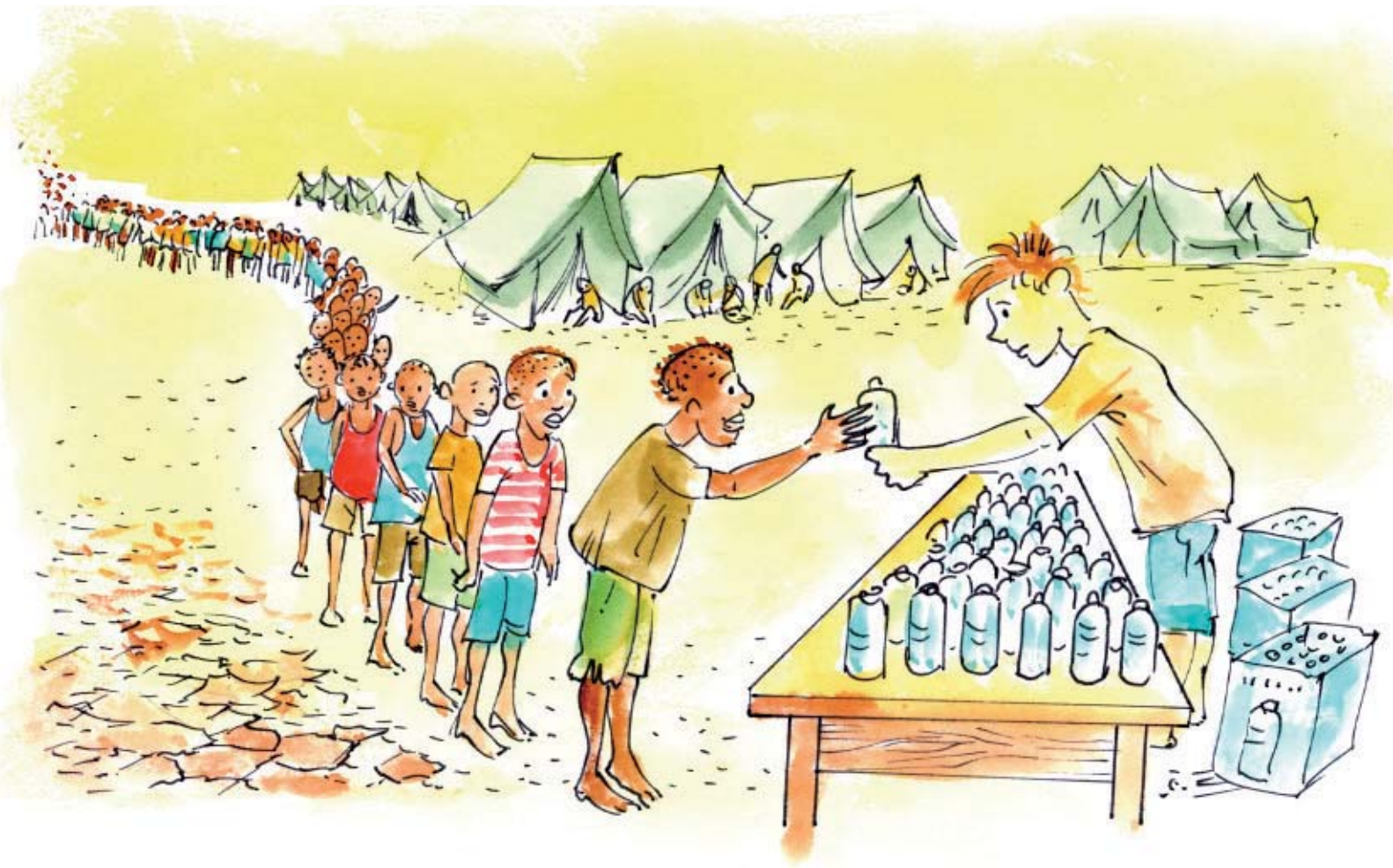
– Tudom, Papa, az afrikai éhes és szomjas gyerekekért.

– Így van, Benikém. De nem csak értük, hanem magunkért is. Mert ha elpocskéoljuk a drága vizet, ami bizony elfogyhat, akkor mi is szomjan halhatunk. Megjegyzem az a rengeteg gáz vagy áramfogyasztás, amivel ezt a rengeteg vizet fel lehet melegíteni...

– Bocs, Papa, most nem érek rá! Randim van!

5 családtag x 21 600 Ft
= **108 000 Ft**

- Csak egy pillanat! Szóval, az a rengeteg gáz vagy áramfogyasztás, amellyel a két és fél-milliárd ember felmelegíti az elpocsékolt vizet...
- Az is egy óriási vagyon. Ezt akard mondani, ugye?
- Pontosan, Benikém!
- Oké! De most vedd be egy nyugtatót! Vagy kettőt! És fekj le! Pihenj! És ne gondolkodj! Egyébként nagyon kíváncsi vagyok, hogy a családunk többi tagját hogyan fogod meggyőzni, hogy takarékoskodjanak a vízzel meg a gázzal. meg az árammal...
- Nyugi, kisunokám! Ne félj, amíg engem láatsz! És te majd segítesz, hogy meggyőzzem őket.
- Na, ettől félttem, Papa!

MOSOGASS TAKARÉKOSAN!

Nagyon nehéz az embereket leszoktatni a rossz szokásaikról.

Engem is nagyon nehéz leszoktatni arról, hogy folyton nevelni akarjam a családtagjaimat. Igaz, hogy ez szerintem nem rossz szokás..

A fiamnak, a menyemnek meg az unokáimnak erről más a véleményük.

Íme egy jelenet ebéd után:

Anita, a menyem mosogat.

Óvatosan megszólítom:

- Bocs, Anita, mondhatok valamit?
- Persze, Papa, ne kímélj!
- Amikor a mosogatószeres szivaccsal

dörzsölöd a tányérokat meg az edényeket, akkor nem kellene folytatni a meleg vizet. Felesleges.

Anita rám pillant.

– Tíz perc alatt százhusz liter, azaz hatvan forint folyik el a csatornába, bocs! – magyarázom, mert látom a menyem szemén, hogy mit gondol.

De ki is mondja:

– Papa, én nem hozzád mentem feleségül. Elég nekem, ha a fiad reggeltől estig oktat, hogy mit hogyan csináljak.

– Persze, persze...! – vigyorgok, hogy oldjam a thriller-hangulatot. – Csak tudod, én a fiammal egy test, egy lélek vagyunk. Úgyhogy amikor neki igent mondtál, akkor egy kicsit nekem is...

– Úgy gondolod, Papa? Akkor, most tőled elválok.

Röhögcsélek, vihorászok, teszem-veszem magam, mintha ez csak egy vicc volna.

– Jó, jó! Nem szóltam semmit. Úgy mosogatsz, ahogy akarsz. Folyjon az a víz, haljanak szomjan az afrikai gyerekek...! Mi közünk hozzá, ugye?

Anita elzárja a csapot, és dühösen dörzsöli a lábost tovább.

– Papa! Még egy szó és üvöltök!

Kemény keze van a menyemnek. Utóda azoknak a dolgoz népeknek, akik ezer éve harcolnak a természettel, a földdel, az állatokkal és egymással a túlélés gyilkos frontján.

Nem szeretnék a lábos lenni.

Összeszorítom a számat, felemelem a tenyeremet a menyem irányába, mint aki bocsánatot kér. Aztán leülök a fotelbe, és az újságot magam elé tartom, mintha olvasnék, de közben persze fél szemmel látom, mi történik a mosogótónál.

Látom, látom, és nem bírom nézni.

– Ne haragudj már, drága egyetlen elvált menyem, de valóban kell ennyi mosogatószer a szivacsra?

– PAPA!!! – emeli fel a hangját Anita a mennyezet szintjére.

– Jó, jó nem szóltam – morgok. – Érdekes, milyen idegesek a mai fiatalok!

A hangoskodásra Gergő kijön a szobájából.

– Mi van? Így nem tudok dolgozni. Mi történt?

– Semmi – mondja Anita nyugodtan. – Csak beszélgetünk a Papával.

– Igen – bizonygatom. – Éppen azt meséltem Anitának, hogy minden nap eggyel kevesebb afrikai gyerek hal szomszárján.

– Honnan tudod?

– Olvastam az újságban.

– Érdekes. És mi a magyarázata?

– Az újság azt írja: minden nap meg lehet győzni egy embert arról, hogy ne pocskolja a vizet. És ezzel megmentünk egy gyereket.

Anita rám néz. Nemigen tudnám mihez hasonlítani a tekintetét, de talán Uma Thurman pillantása megközelíti a Kill Bill-ben.

Ráadásul a menyem kezében éppen a tisztára súrolt konyhakésen csillognak a vízcseppek.

– Bocsánat! – ugrok fel a fotelból. – Ki kell mennem megnézni, van-e a kutya tálkájában víz.

A NAGYIKÁM ZSENI

Az unokái sem tudták, hogy a nagyjuk lánykorában Sellő néven titkos ügynök volt. Ez csak akkor derül ki, amikor Gerit elrabolják. Nagynak elő kell kapnia a palacsintasütőt, hogy szétcsapjon a banditák között.

HECSEKI ÉS A KEDVES BETÖRŐK

A gyerekbanda csalókat, tolvajokat, rablókat foszt ki a nagy vezetésevel. Mi ez? Robin Hood család ma? De miért csinálják? Azért, mert szeretnének a pincelakásból elköltözni, mire az új kistestvér megérkezik.

ITT NINCS VÉGE!

Három témát, három problémát, három fontos kérdést írtam meg családunk vidám történeteiben.

Az első téma az elszórt szemét és hulladék volt, ami tönkreteszi a természetet, bemocskolja az erdőt, a földet, a vizet.

Második témaként a szakmaválasztásról írtam – Mi leszek, ha nagy leszek? –, ami minden gyerekek és felnőtt életében a második legfontosabb kérdés.

(Azt kérdezitek, hogy mi az első legfontosabb kérdés? Az, hogy kit szeretünk, és bennünket ki szeret.)

A harmadik témánk az otthoni takarékoság.

Takarékoság a vízzel, az árammal, a gázzal.

No, persze mindegyik témáról vastag könyvet írhatnék.

Az otthoni takarékoság például, a pocsékolás beszüntetése, a klímavédelem, az emberiség jövője óriási téma.

Sok-sok vidám és tanulságos történetben lehetne megírni egyes részleteit a Papa és az unokák főszereplésével.

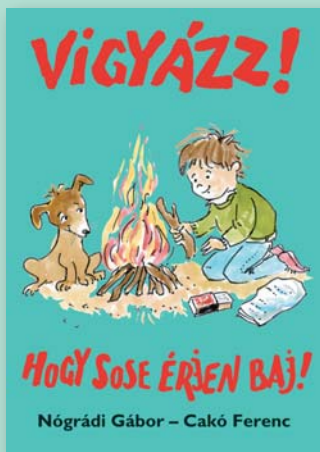
A szakmaválasztásról is vastag könyv készülhetne, hiszen 25 (huszonöt) éve tervezem, hogy száz foglalkozás megismertetésével írok majd az eddigiekhez hasonló történeteket arról, hogy egy bizonyos mesterségben mi a jó, mi a szép, és mi kevésbé vonzó.

Amíg ezek a kötetek elkészülnek, addig, kedves olvasóim, gondoljátok tovább az elmesélt történeteket, a felvetett témákat.

Sőt! Még egy feladatot is adok. Ha tudjátok, számoljátok ki, hogy a ti falutokban, községekben, városokban hány forintot takarítanak meg a lakosok, ha minden nap 10 perccel kevesebb ideig folytatnák magukra a meleg vizet.

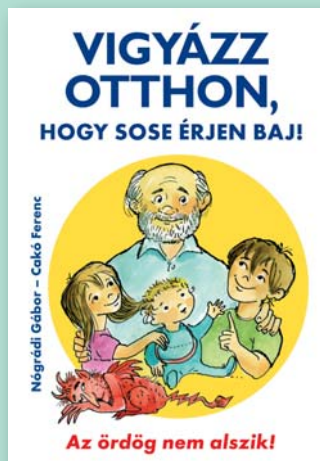
Ha nem tudjátok a lakóhelyetek lakosainak a létszámát, akkor **IDE** kattintva megtaláljátok az országos helyiség-listán.

Az elérési link: https://www.turabazis.hu/telepules_lista

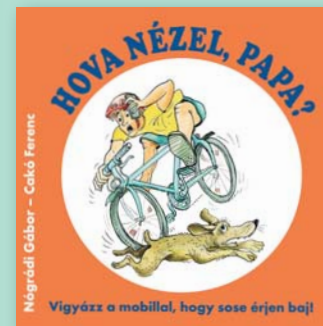
VIGYÁZZ! HOGY SOSE ÉRJEN BAJ!

Százhatvan színes oldalon szórakoztatva, vidám szövegekből és rajzokból megtudható, mire kell vigyázni a gyerekeknek az utcán, a hegyekben, az erdőkben, a járműveken, a vízben és a viharban, a télen és a nyárban. Az életben.

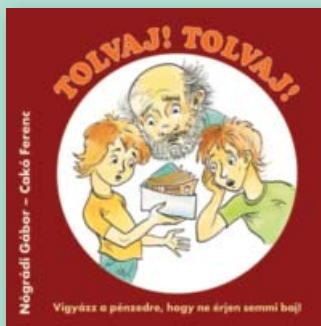
VIGYÁZZ OTTHON, HOGY SOSE ÉRJEN BAJ!

Az aggódo Papa és három okos unokája tizenhat vidám történet segítségével mesélik el a gazdagon illusztrált könyvben, hogy az otthoni élet ugyan sok veszéllyel jár, de ezeket a veszélyeket el lehet kerülni.

HOVA NÉZEL, PAPA?

Tedd el a mobilodat és pattanj a kerékpárra! A mobilozás – beszélgetés, esemesezés, netezés – miatt számtalan súlyos baleset történik. Gyerek és felnőtt együtt tanulhatják meg a vidám, kalandos helyzetekből, humoros illusztrációkból, mire kell figyelni, mire kell vigyázni a járdán és az utakon.

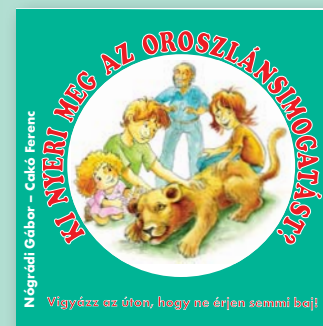
TOLVAJ! TOLVAJ!

Vagyontárgyaink, pénzünk biztonságáról, erkölcsi törvényeinkről szólnak a Papa és az unokák humoros történetei. A fejezet-címekből: Kié a gumikutya? Ki vette el a tárcát? Miért volt ilyen olcsó? Ha találtam, az enyém? Aláírni mások helyett, soha! Ne lopj, inkább adok!

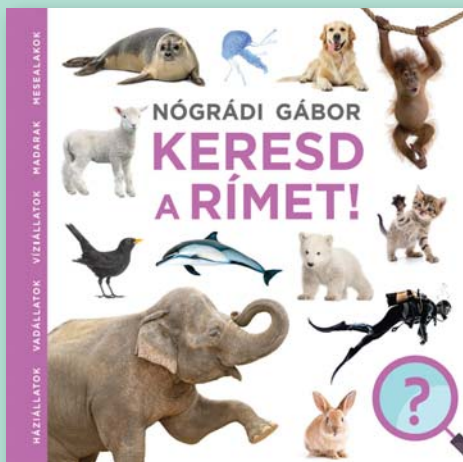
NYEREGBE, SRÁCOK!

A Papa, unokái segítségével vidám, kalandos helyzetekben tanulja meg a kerékpáros közlekedés szabályait. Jobb ma egy könyv, mint holnap a felsebzett térd, nem? Fejezetcímek: Mountain bike vagy trekking? Ez kötelező, az nem. Egy kortyot sem, Papa! Kerüld ki vagy fejbe vághat! Éljen az elsősegély tanfolyam! Jó Papa holtig tanul. Tekerjünk télen is! Ha jót akarsz, számíts a rosszra!

KI NYERI MEG AZ OROSLÁN- SIMOGATÁST?

A rendőrségi nap izgalmas vetélkedőjén vesznek részt főszereplőink. Milyen versenyszámok vannak? Be kell törni egy riasztóval védett sátorba csokiért. Zsebtolvajt kell fogni. Sziklára kell mászni. Át kell haladni egy gázfelhőn. Vajon ki győz?

KERESD A RÍMET!

Öt témában nyolcvan vidám vers utolsó rímét, azaz egy bizonyos állat nevét kell megtalálni 300 színes, látványos kép segítségével. Kisebkek, nagyobbak játékos formában közelebb kerülnek a vershez, miközben ismereteket szereznek a házi- és vadállatokról, a vizek lakóiról, a madarokról és a mesékről.

SEGÍTSÉG, ÉRTEM A KUTYÁMAT!

Lizivel megtörténik a lehetetlen: érteni kezdi a kutyák ugatását. Vajon mit csinál, amikor a környékbeli ebek betörők érkezésére figyelmeztetik? A felnőttek hinni fognak neki? Vagy egyedül is képes lesz megállítani a bűnözőket?

www.nogradi.hu

A TENGEREN IS TÚL

BENEDEK: „Tudom, hogy anya hazajön! Igaz, hatalmas vihar volt aznap reggel a tengeren, mikor anya eltűnt. Óriási hullámok, orkán és szél. De anya nagyon jó úszó volt. És hiába keresték, nem találták meg. Azért nem, mert él!”

A HÓ FOGSÁGÁBAN

KRISZTI: „Nem megyek a nagyihoz! Nem megyek a tanyára! Se tévé, se telefon, se térerő! És tudom, hóvihár lesz! Nem akarok ott karácsonyozni! Segítség!” Minden gyerek felnőttként tud cselekedni, ha nagyon muszáj!

MARCI ÖRÖKSÉGE

Marci édesanyja magyar, édesapja Budapesten tanult arab orvos. A fiú ötvenmillió dollárt örököl egyiptomi nagyapjától. Húha! Az már pénz! Csakhogy a terroristák meg akarják szerezni az örökséget. Sikerül nekik?

MARCI VISSZAVÁG

A Marci öröksége folytatódik. A terroristák nem adják fel. Bosszút akarnak állni. Marci ismét csak a fel-feltámadó Cilire számíthat, valamint egy verébre, plusz egy rózsabokorra. No meg rád, kedves olvasó, aki egyszerre akarsz nevetni és izgulni.

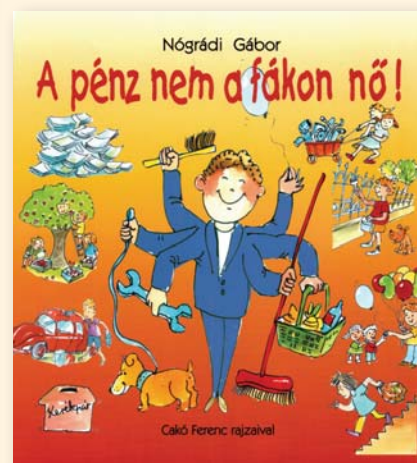
GALAMBNAGYMAMA

A nagymama galambbá változik, hogy találkozhasson az unokájával. Cecilia beszélget a tesójával, aki még meg sem született. Ha képzelsz magadnak egy kutyát, az meg is haraphat. Ha nevetni akarsz vagy meghatódni, akkor ez a te könyved.

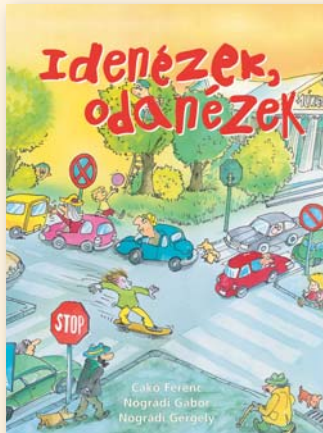
LÁTTAM, MI TÖRTÉNT

Rob tanítás után kirohan az iskolából, és majdnem fellöki Anit. A lány sírva elszalad. A két fiatal délután együtt nevetgél a plázában. Ötvenhat tanú meséli el, mit látott. Ötvenhat tanú, ötvenhat különböző történet. Miért látja mindenki másképpen ugyanazt?

A PÉNZ NEM A FÁKON NŐ!

Itthon először jelent meg 20 éve gyerekeknek pénzről, takarékoságról, munkáról, vállalkozásról, üzletről és a piacról szóló könyv. Játékos feladatok, humoros történetek, meg szívlelendő idézetek mellett közel száz karikatúra teszi szórakoztatóvá az életbevágó témát.

IDENÉZEK, ODANÉZEK

Sok száz tábla van az utcákon, az épületekben, a parkokban, a strandokon, azaz körülöttünk mindenütt. Vajon mit jelentenek? A nagyalakú, csupa rajzos könyvvel azt szeretnénk, ha egyetlen gyereket sem érne közlekedési baleset.

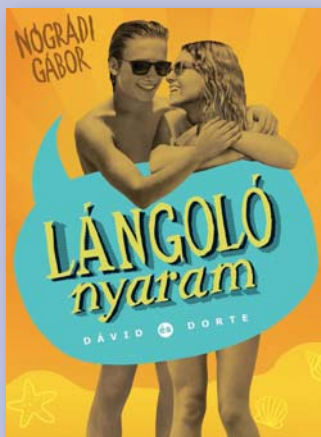
ZÖLDSÉGGOMMANDÓ

Egy távoli országban uralkodó diktátor, miután megbénította az ellenzéket, külső ellenséget keres, háborúra készül. Tizenhárom idős ember – Cukkini, Patisszon, Retek és a többiek – összefognak, hogy megakadályozzák a várható öldöklést. Humor, kaland, 16+.

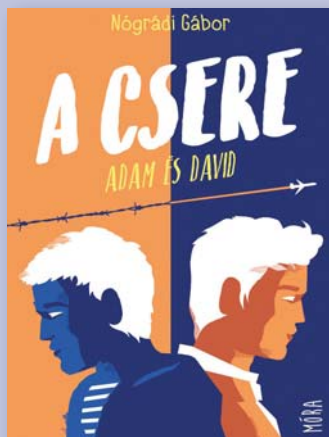
A BÖLCS GYEREK KÖNYVE

Negyvenkét, világszerte ismert bölcsesség, mondás, szólás igazságát bizonyítják saját életükből vett példákkal a szerzők. „A türelem keserű, de gyümölcse édes.” „A legjobb dolog az életben nem dolgoz.” „Ha azt akarod, hogy szeressenek, te is szeress.” stb. Más ismerni egy igazságot, más megérteni, és más alkalmazni az életünkben.

LÁNGOLÓ NYARAM

Dávid gátlásos, tizenöt éves magyar fiú. Dorte dán kamaszlány. A szüleikkel nyaralnak egy görög szigeten, és egymásba szeretnek. A humoros, kalandos regényt a kamaszszerelm lassan kibontakozó őszinte története teszi különleges élménnyé. (14+)

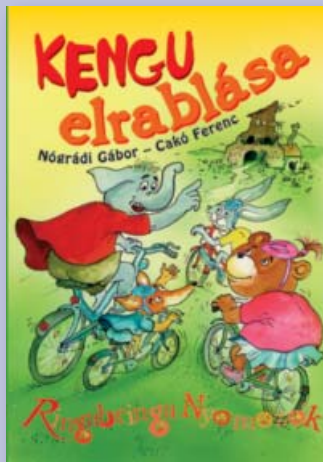
A CSERE

A kamasz Adam a tenger mellett egy menekülttáborban él és egy jobb életről álmadozik. Amikor beúszik a tengerbe megnézni az elnöki jachtot, találkozik Daviddal, az Elnök fiával. Kiderül, hogy a megszólalásig hasonlóknak egymásra. Hogyan lehetséges ez?

ITT ÉLTÜNK KÖZTETEK

Az öt kiadásban megjelent, és Cakó Ferenc homokrajzaival illusztrált kötet rövid balladáiban beszélnek életükről a lovak, a kutyák, a macskák, de megszólal a galamb, az aranyhórcsóg, a hattyú, a liba, a veréb, a bárány, a fóka, a majom, az elefánt, a bika, a tehén, a teknős, a mókus, a kígyó, a tigris, a sólyom, de még egy medve, és a nagy hal is.

KENGU ELRABLÁSA

A nyúl, az elefánt, a mackó és a róka a legbonyolultabb bűnügyeket is kinyomozza. Minden oldal csupa rajz, játékos betű, rejtélyes, rejtvényes szöveg. Mire elolvasod, mire végigneveted, jobban fogsz olvasni. Tanulj szórakozva! Szórakozz tanulva!

Ringabringa sorozat 1.

ELLOPTÁK A BICIKLIMET!

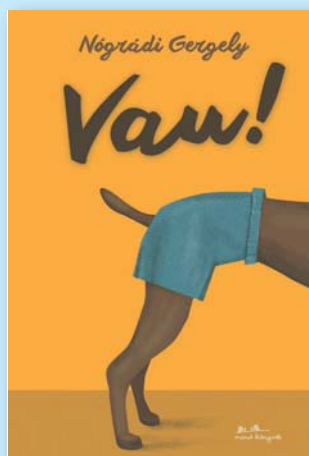
A négy kis állatkölyök Karóka ellopott bicója után nyomoz. Mindenkinek van egy zseniális ötlete: hogyan lehetne a tolvajokat megtalálni. Ötlet van, eredmény nincs. A maci ballettozik, az elefánt hegedül, a róka siránkozik, Nyíl-Nyúl pedig mindent feljegyez.

Ringabringa sorozat 2.

BALHÉS BENI NAPLÓJA

Komisz egy kiskamasz ez a Beni! Mindent tönkretesz, mindenkit örületbe kerget. Főhősünk naplójából azonban kiderül, a rosszkodásával pusztán szeretetet akar kicsikarni a felnőttekből. Csak ne volna olyan borzalmas a helyesírása! (A művet hangskönyv változatban is kiadták.)

VAU!

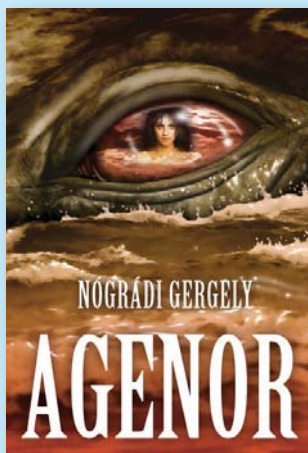
A tizenkét éves Szilas Pali egy éjszaka kutyává változik. Vajon milyen varázslatos erők állhatnak az egyszerre hátborzongató és mulatságos varázslat mögött? És vajon a szerelmese sem ismeri fel a fiút a kutyában?

NYAU!

Az afrikai kislány, Csicsi egy törzsi háborúban elveszti a szüleit. A koromfekete apóroság a Vau! című regényből már jól ismert Szilas családhoz kerül. Érkezése után néhány nappal elrabolják. De miért? És mi lesz a sorsa?

Nógrádi Gergely művei • www.gergelynogradi.com

AGENOR

A tengerek mélye sötétségbe burkolózó világ, hová ember sohasem juthat el. Néhány gazfickó egy titkos kísérlettel rá akarja venni Agenort, a hatalmas szürke bálnát, hogy hozza fel a mélység kincseit...

MISU ÉS A PIROS KENU

A csöpp bagolyfióka, Guszti messzire téved a családi fészektől. Misu megtalálja, és úgy dönt, visszaviszi a szüleihez. Az ám, de a fióka otthonát, a rejtélyes Bagolytanyát lehetetlenség száraz lábbal megközelíteni...

A MIRRÉN TITKA

A könyv nyolcszáz esztendővel röpti vissza a magyar történelemben az olvasót. Varázserejű hősök és túlvilági lények járják a Pilis bérceit, titokzatos törpenövésű szerzetek vonulnak hadba a Mirrén védelmében.